BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTİYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

► Sayı / Hejmar : 109 ► 1 Mart 1997 ► 50.000 TL.

KIRK KATIR MI, KIRK SATIR MI TERCİHLERİNE MAHKUM DEĞİLİZ!

Sürekli aydınlığa devrimle varılacaktır!

içindekiler

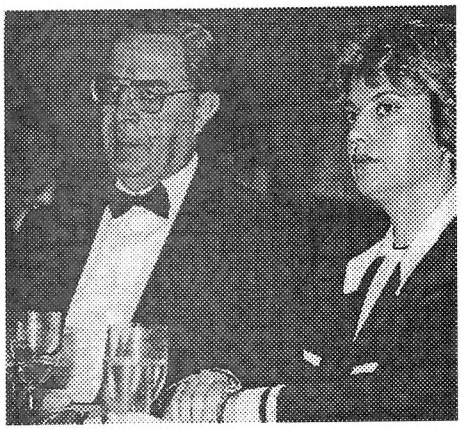

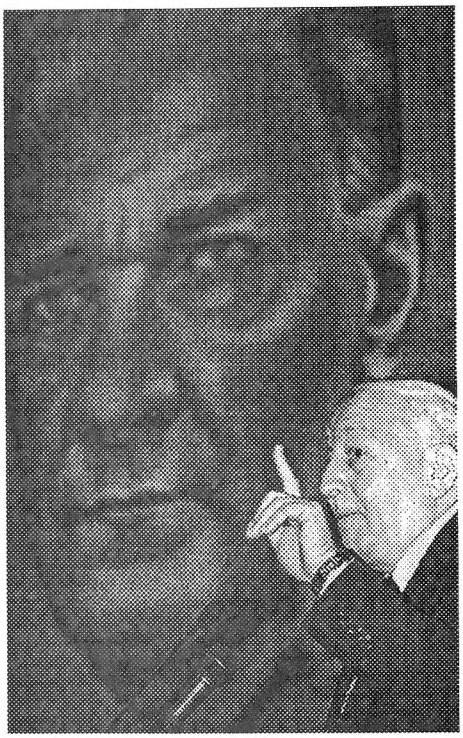

Değerli Okurlarımız;
Bu sayımızda Kürtçe sayfalara yer veremiyoruz.
Özür dileriz.

3 **Kırk katır mı, kırk satır mı tercihlerine mahkum değiliz! Sürekli aydınlığa devrimle varılacaktır!**

8 İŞÇİDEN... FABRİKADAN... SENDİKADAN...
DİSK 30 yaşında! İşçi sınıfına bundan ne fayda?!!

11 **Telefon dinlemeyi düzenleyen yasa tasarısı ve tartışmaları bize neyi hatırlatıyor?**

13 **Etruş "Mülteciler Kampı" ve emperyalist pazarlıklar...**

17 **"Devrimci Cephenin İnşaası İçin" çağrı hakkında...**

20 KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN...
– 8 Mart 1997 açıklaması
– Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin kadınların kurtuluşu sorununda tavrı

23 ENTERNASYONAL HAREKETTEN...
– Filipinler Komünist Partisi'nin enternasyonal ilişkilere ilişkin yönergeleri

26 BİLDİRİLER • HABERLER

V.i.S.d.P. **K. İnan**
5 Rue de Drulingen,
67000, France

Yazışma Adresi
PLK Nr. 106606 C, D-80074 München

Fiyatı:
30.000 TL, 5 DM, 15 FF, 40 ÖS, £ 1.50

BOLŞEVİK PARTİ İNŞASI İÇİN – JÎ BO SAZBÛNA PARTÎYA BOLŞEWÎK

BOLŞEVİK PARTİZAN

Bütün ülkelerin işçileri birleşiniz! • Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halklar birleşiniz!
Karkerên hemû welatan yekbin! • Karkerên hemû welatan û gelên bindest yekbin!

Sürekli aydınlığa devrimle varılacaktır!

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

7 Şubat sabahı, Sincan'dan yankılanan tank sesleri bütün ülkeyi sarstı...

Refah Partili Sincan Belediyesi'nin düzenlediği "Kudüs Gecesi" burjuva medyada, "laik, demokratik düzene"(!) karşı isyan çağrısı, "şeriat" çağrısı olarak tanıtıldı. Gecenin ertesi günü, CHP bindirilmiş kıtalarla Sincan'da Türk bayrakları, Atatürk rozetleri vb. dağıtarak güya "demokratik laik rejimi" koruma gösterisi yaptı.

Bu gösteri dinci faşistlerin tepkisiyle karşılandı. Gösteri sırasında burjuva medya mensuplarının bir bölümü de dinci faşistlerin fiili saldırısına uğradı. Bu olay, bütün burjuva medya tarafından, Refahyol hükümetine karşı, özellikle de Refah Partisi'ne karşı saldırı için kullanıldı. Ordu da "laik ve demokratik(!!!) cumhuriyeti koruma ve kollama" görevinin başında olduğunu yalnızca lafla değil, fiilen de gösterdi.

7 Şubat sabahı 15 tank, 20 kariyer, askeri cip ve reolardan oluşan bir konvoy, güya "olağan bir tatbikat için" Sincan'dan geçirildi. Ne tesadüf ki, bu Sincan'dan geçme işi, sözkonusu tatbikat için ilk defa oluyordu! Yine ne tesadüf ki, tanklardan biri tam Sincan'ın girişinde bozuldu. Tankın topu, Sincan Meydanı'na dönük olarak park edilip bekletildi! Yine ne tesadüf ki, tanklardan biri de tam Sincan'ın çıkışında bozuldu. Onun da topunun yönü Sincan Meydanı'na yönelik olarak park edildi. Nasıl tesadüfse artık, iki tank da tam Sincan'ın, daha önce olaylara sahne olan meydana geldiklerinde benzinleri bitti. Onlar da meydanda park etmek zorunda kaldılar. Meydana dikili Atatürk heykelinin yanında, daha önce tam karşıda kurulmuş olan ve içinde "Kudüs Gecesi"nin yapılmış olduğu çadırın yer aldığı yöne doğru dönük olarak mevzilendiler...

Yani faşist ordu bu kez muhtırayı tanklarla verdi. Muhtıranın hedefi belliydi: Andaki Refahyol hükümetinin devrilmesi, onun yerine bir "milli mutabakat hükümetinin" kurulması. Muhtıra'nın adresi de belliydi: Genel Kurmay Başkanı Karadayı'nın "silahsız kuvvetler" dediği parlamentodaki siyasi güçler. Genel Kurmay bunlara tanklarla hükümeti devirin çağrısı yapıyor, yoksa... biz geliyoruz diyordu.

Kuşkusuz, bu açık darbe tehditinin bunun yanında birçok işlevi var: Örneğin, faşist Silahlı Kuvvetlerin başındaki yönetim kademesi açısından, ordunun alt kademelerindeki olası darbecilere "bu iş yapılacaksa emir komuta zinciri içinde yapılacaktır! sakin olun" mesajını vermek, ordunun kontrolünü elinde tutmak!

Eski darbecilerden ve son Genel Kurmay Başkanı, Orgeneral eskisi, şimdinin DYP paşası, Kilis "Milletvekili" Doğan Güreş, Sincan'dan geçen tankların bir "sübap vazife-

ÇİLLER ve DOĞAN GÜRES...

İ. HAKKI KARADAYI

si" gördüğü değerlendirmesini yaparken, tam da bu işleve dikkat çekiyor. Örneğin, andaki hükümet ortaklarından Refah'a "ayağını denk al, yoksa fena yaparız" mesajını vermek. Refah'ın kendi tabanında var olan radikal islamcı kesimlerden kendini açıkça ayırması için ona baskı yapmak. Refah'ı daha da uysallaştırmak, iyice kemalizme yamamak. Ya da andaki hükümetin ortaklarından DYP'ye, Refah'tan kendini ayırması için baskı yapmak.

Eğer Çiller'li DYP'yi Refah'tan ayırarak yeni bir hükümet için yolu açmak mümkün değilse, o zaman Çiller'e karşı olanları DYP'den ayırmak için baskı yapmak vb. Fakat esas hedeflenen, bu hükümetin yıkılmasıdır. Çünkü bu hükümet, kemalist faşist diktatörlüğün asker ağırlıklı "demokrasisi"nde belirli değişiklikler yapmak istediğini ifade etmiş olan bir hükümettir.

Hükümet'in büyük ortağı olan Refah Partisi, yığınların din duygularını sömürme temelinde büyüyen bir partidir ve tabanında dini temellere dayalı bir sistemden yana olan radikal bir kesim de vardır. Bir bütün olarak Refah'ın tabanı, dini söyleme ve dini simgelere, dini simgesel eylemlere, diğer partilerin tabanından daha fazla önem vermekte, eğilim göstermektedir.

Bir çeşit devlet dini haline gelmiş olan kemalizmin karşısına **siyasi islamı** çıkaran partidir Refah. Hal böyle olduğu için de, kemalist diktatörlüğün temel direği ve bugün Türkiye'de devlet iktidarının esas merkezi olan Türk Silahlı Kuvvetleri, Refah'ın iktidar ortağı olmasından aşırı ölçüde rahatsızdır. Bu bağlamda bu hükümet işbaşına geldiğinden bu yana çeşitli mini krizler yaşanmıştır.

Önce Genel Kurmay Başkanı ve Kuvvet Komutanlarının mutad Başbakan ziyaretinde, sofrada alışılmışın tersine alkollü içki olmadığını gören komutanlar, derhal "laiklik" gösterisi yaparak, sofraya içki getirtmişlerdir! Onlar böylece laik ve demokratik cumhuriyeti korumaya ne kadar kararlı olduklarını göstermişlerdir!

Ardından, "Atatürk heykeli savaşı" gündeme gelmiştir. RP'li bir belediye, Sultanbeyli'de (İstanbul) konuşlanmış olan 2. Zırhlı Tugayı'nın Komutanı Doğu Silahçıoğlu, ilçeye en önemli hizmetin, ilçenin en işlek kavşağına bir Atatürk heykeli diktirmek olduğunu düşündüğünden olacak, bu "vatan hizmeti"ni yerine getirmiş ve kimseye –bu arada bu konuda yetkili olan belediyeye de– haber verme ihtiyacı bile duymadan, Atatürk heykelini diktirmiş ve bulvara da yine kendi kafasından Atatürk Bulvarı adını vererek, tabelayı asmıştır. RP'li Belediye Başkanı bunun üzerine yapılanın "kanunsuz bir iş" olduğunu söylemiştir.

RP'li bakanlardan, Çalışma Bakanı Necati Çelik de tartışmaya katılmış, o da yapılanın yasalara aykırı olduğunu, buna göz yumulursa "omuzu kalabalık silahlı adam"ların istedikleri her şeyi yapabileceklerini söylemiştir. Genel Kurmay'ın buna cevabı, Necati Çelik hakkında Cumhuriyet Başsavcılığında Türk Silahlı Kuvvetleri'ne hakaretten suç duyurusunda bulunmak olmuştur. RP'li Sultanbeyli Belediye Başkanı Nabi Koçak ise, Tuğgeneral Doğu Silahçıoğlu hakkında "başkasının görev alanına girerek yetki tecavüzünde bulunmak ve İmar Kanununa muhalefet etmek" nedeniyle suç duyurusunda bulundu. Böylece, ilk defa orduyla hükümetin bir ortağı mahkemelik oldu!

Ardından, ordudan dinci subayların uzaklaştırılması kararının imzalanması aşamasındaki kriz, Yüksek Askeri Şura kararlarının yargı

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

TANKLAR ve SİNCAN...

denetimine açılması talebinin Refahlı'larca seslendirilmesinin yarattığı kriz, türbanın üniversite ve devlet dairelerinde serbest bırakılması yönünde atılan adımların yarattığı kriz, Taksim'e ve Çankaya'ya cami, şimdilik en son olarak da Sincan olaylarının yarattığı krizler geldi. Yani devletin zirvesinde hükümetle, en başta da Refah'la ordu arasında kıyasıya bir çatışma yaşanıyor.

Refah yönetimi, orduyu –burjuvazinin bir kesiminin de talep ettiği ve örneğin TÜSİAD raporunda da dile getirildiği gibi– içsiyasetin dışına çıkarmak ve sivil yönetimin denetimine sokmak istiyor. Ve fakat bunu yapacak güce sahip değil. Bu yüzden de hep iki adım ileri atıp, tepkileri gördüğünde bir adım geri çekilerek ilerliyor. Orduyla çatışma, RP'ye kaybettirmiyor, radikal tabanı da elde tutmak için ona yardımcı da oluyor.

Gelinen yerde, geleneksel kemalist faşist iktidar odakları, en başta da ordu açısından, RP, iktidarda uzun süre kalmasına izin verilmemesi gereken bir partidir. Sincan'da meydana sürülen tankların verdiği mesaj budur.

Kendine "laik", "demokrat" diyen, aydın geçinen bir dizi burjuva siyasetçisi ve medya kuşu, Sincan'da tankların yürümesinden duy-

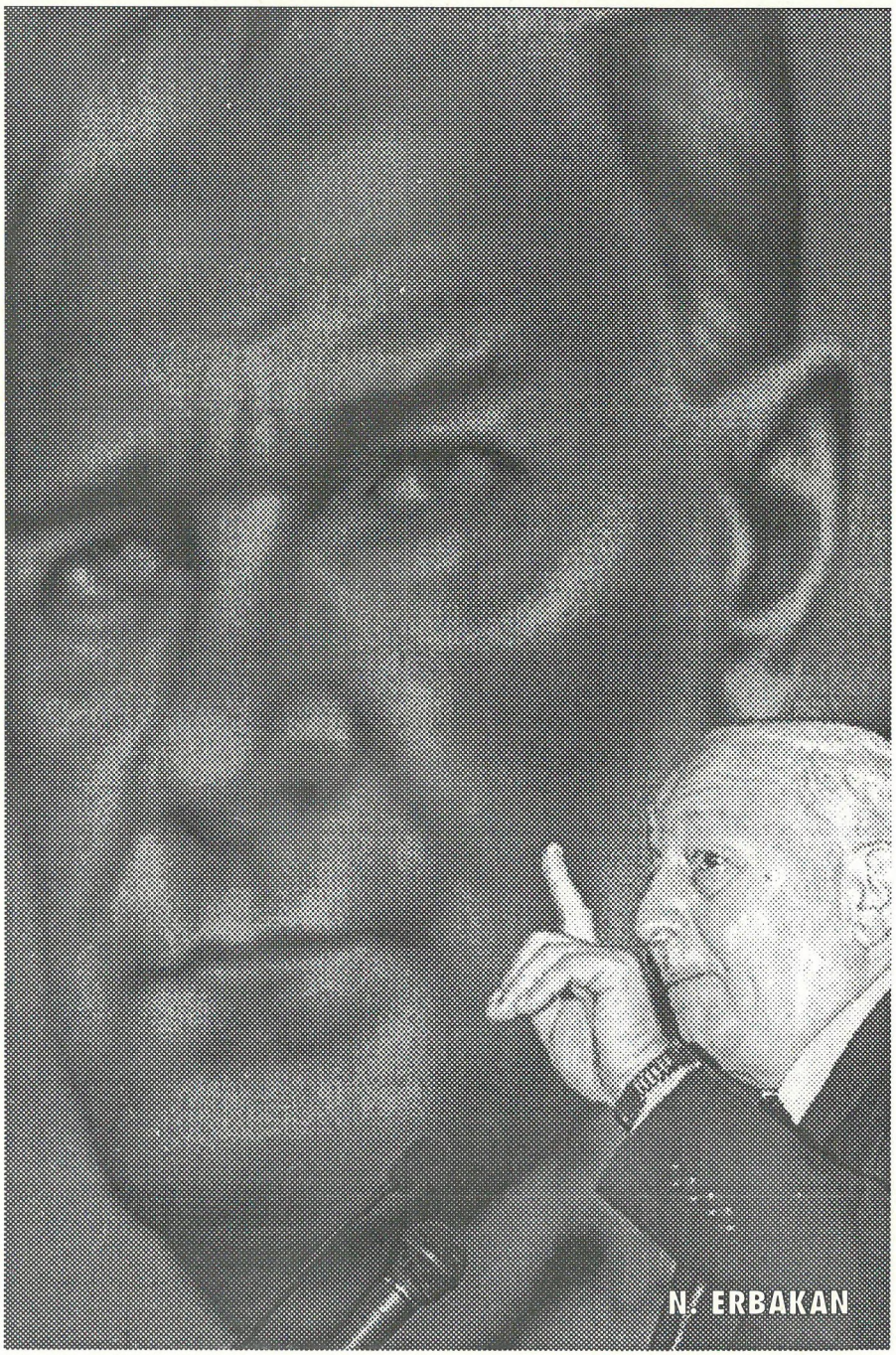

N. ERBAKAN

dukları sevinci gizlemekte epeyce zorlandılar!

12 Eylül'ün halka ne getirdiği ortada. Henüz halk yığınlarının belleğinde 12 Eylül hatıraları taze. Açık bir askeri yönetimin halk için ne anlama geldiğini emekçi yığınlar iyi biliyor. Bu yüzden de burjuva siyasetçilerinin ancak Doğu Perinçek gibi açık sözlüleri "Cumhuriyeti korumak için yürüdüğünde tankları alkışlarla karşılayacakları"nı söyleyebildi.

Diğerleri, evet değişikliğin gerekli olduğunu, Refahyol hükümetinin ülkeyi felakete sürüklediğini ve fakat bu değişikliğin meşru zeminlerde aranması gerektiğini vb. söylediler. Tanklardan aldıkları hızla hem ANAP, hem de DSP, Sincan'da tankların yürüdüğünün ertesi günü hükümet hakkında gensoru önergeleri verdiler.

Şimdi parlamentoda, –hızı, bayram nedeniyle üç gün kesilen– pazarlıklar yürüyor. Bütün hesaplar andaki hükümetin yıkılması üzerine kuruluyor. Ve fakat hükümet sonuna dek direnecek görüntüsü veriyor. RP ve Çiller'in DYP'si, değişik nedenlerle birbirine iyice bağlanmış durumda...

RP, iktidar imkanlarından ne kadar uzun süre yararlanırsa, o kadar kadrolaşacağını ve o kadar güçleneceğini hesaplıyor. İktidar için ise DYP'ye ihtiyacı var. Çiller'in DYP'si ise, önce Çiller'in hırsızlıklarının aklanması için RP'ye ihtiyaç duyuyor. Ve Çiller'in de iktidarda kalabilme şansı, bu hükümetin sürmesine bağlı. Bu yüzden onlar hükümette kalabilmek için her şeyi yapacaklar.

Bu hükümete karşı, sivil darbenin parlamentoda gerçekleştirilip, gerçekleştirilemeyeceğini önümüzdeki günler ve aylar içinde yaşayacağız. Bunun yapılamadığı şartlarda, ordunun beklemeye hazır olduğu en son sınır, bundan sonraki genel seçimler ertesinde hükümet kurulması aşaması olacaktır. Bu aşamada da RP'nin iktidar olması durumu görüldüğünde, vatan kurtaran şabanların "cumhuriyeti koruma kollama" anayasal görevlerini yerine getireceği beklenmelidir. Yani hakim sınıfların bize sunduğu alternatiflerin her biri birbirinden berbat; kırk katır mı, kırk satır mı alternatifleridir.

Alternatiflerden biri, andaki hacıbacı koalisyon hükümetinin sürmesidir. Bir diğeri, bu hükümet tank desteğine dayalı bir sivil darbeyle devrilip yerine bir "milli mutabakat hükümeti"nin geçirilmesidir. Alternatiflerin biri, Silahlı Kuvvetlerin idareye doğrudan el koymasıdır. Bir başkası, uzun erimde, kemalist faşist dikatörlüğün yerine, dinci faşist bir diktatörlüğün yerleştirilmesidir.

Bunların hiçbiri, işçiler ve emekçiler açısından diğerine tercih edilecek alternatifler değildir. Her biri birbirinden berbattır. Ne yazık ki, kendine solcu, sosyalist vb. diyen sahtekarların ve başta sarı, faşist, reformist sendika ağalarının da marifetleri sonucu, işçi sınıfı ve emekçiler bu gerçeği tam olarak görememekte, onların temiz toplum, insanca yaşam, hakça yaşam, eşitlik, özgürlük, refah vb. istemleri, hakim sınıfların kendi aralarındaki iktidar dalaşlarında bir kaldıraç olarak kullanılabilmektedir.

Buna en açık örnekler Susurluk ertesinde yaşanmıştır, yaşanmaktadır.

Susurluk, üzeri kabaca örtülü bir

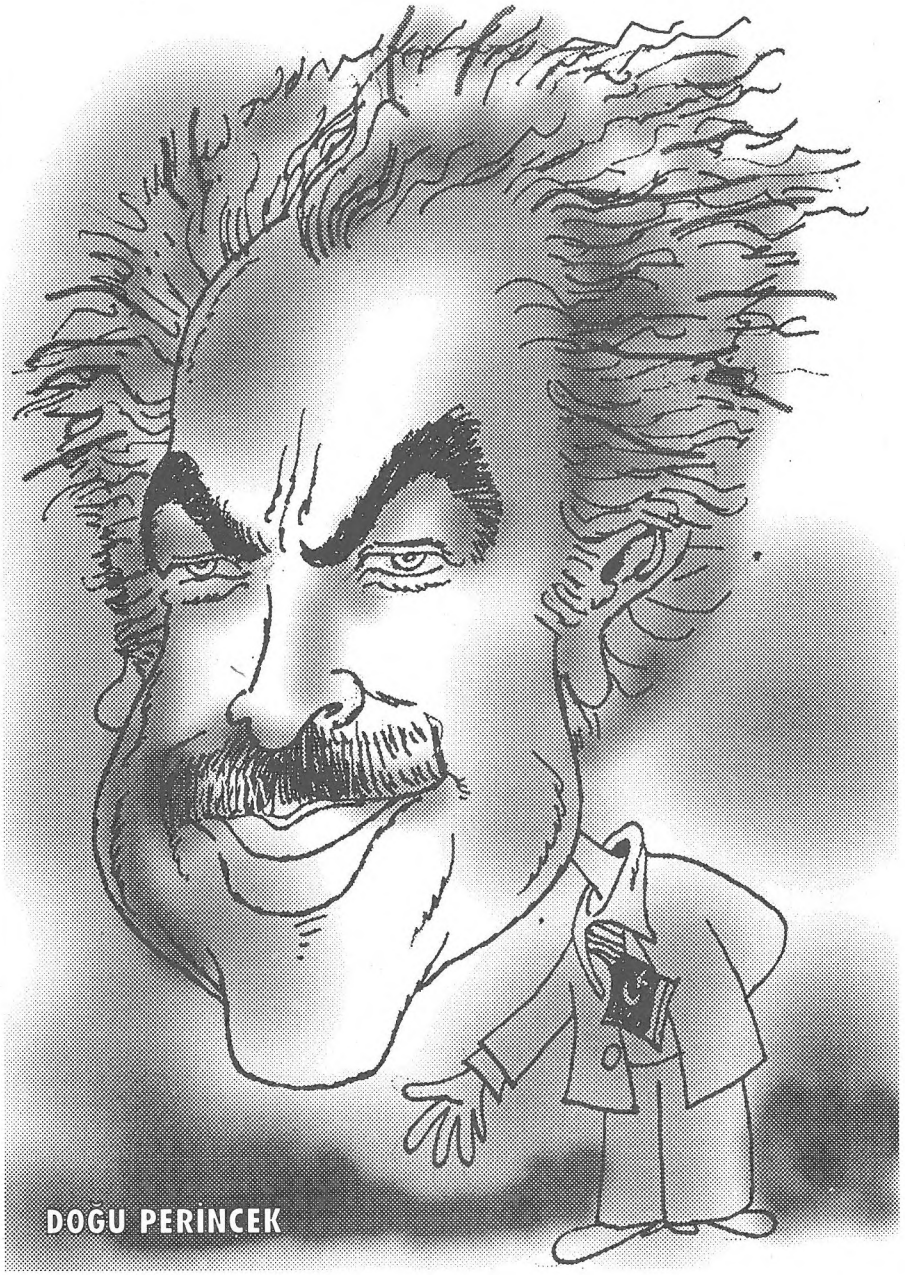

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

BOLŞEVİK PARTİZAN 109 / 1997

sürü rezilliğin üzerindeki örtüyü birazcık da olsa aralamış, faşist devletin halka karşı savaşında hangi yöntemleri kullandığı hakkında birazcık da olsa, aysbergin ucunu göstermiştir. Pislikleri gören işçi ve emekçi yığınlar içinde, bu pisliklerin ortaya çıkarılması talepleri gelişmiş, "Temiz toplum" istemiyle yüzbinlerle emekçi hareketlenmiştir. Ve fakat ne yazık ki, bu hareketi düzen içinde tutma görevine sahip olan burjuva siyasetçiler ve sendika ağaları, bu hareketi faşist devlete karşı gelişebilecek bir hareket olmaktan çıkartıp devleti, onun içinde yuvalanmış illegal, münferit çetelere karşı ve en ilerisinde andaki hükümete karşı bir hareket haline getirmişlerdir.

Devlete karşı yönelme potansiyelini içinde taşıyan bu hareket, komünist hareketin güçsüzlüğü sonucu, bugün devleti koruma ve temizleme hareketi olarak yürümektedir. Bu bağlamda, sosyalizm adına konuşan karşı-devrimci İP dışında, ÖDP ve EMEP gibi legal partiler de, işçileri burjuvazinin kuyruğuna takmanın partileri olarak çalışmaktadır.

1 Şubat'tan bu yana yürüyen "Sürekli aydınlık için 1 dakika karanlık" kampanyasında da, yığınların iyi niyetinin hakim sınıfların iktidar dalaşında nasıl kullanılmaya çalışıldığını yaşıyoruz. Birkaç burjuva demokratının Arjantin'e ve son dönemde de Yugoslavya'da olan eylemlere öykünerek önerdikleri bu eyleme, özellikle büyük şehirlerde yüzbinlerce, milyonlarca insan katılıyor.

Her gün saat 21.00 de elektriklerin 1 dakika söndürülmesi biçiminde başlayan bu sembolik eylem, giderek insanların sokağa çıkarak, temiz toplum isteklerini yüksek sesle haykırdıkları bir eyleme dönüşüyor.

Fakat hakim sınıflar, bu eylemi de, düzen dışına çıkarmama işini beceriyorlar. Eylem, en başından itibaren, belirli medyanın da yönlendirmesiyle, daha çok, andaki hükümete karşı yeni bir hükümet için, şeriat tehlikesine karşı da andaki devleti korumak için bir eylem haline getirildi. Ve bu biçimde gelişmeye de devam ediyor. kuşkusuz bu eylemler bir yanıyla gayet olumlu eylemler!

İşçi ve emekçi yığınlar bizzat hakim sınıflar tarafından siyasileştiriliyor. Eylemler siyasi nitelik taşıyor. Eylemler, kitle katılımı açısından da son yıllarla karşılaştırılamayacak boyutlarda. Gelişme olumlu. Ve devrimci-komünist faaliyet açısından şartlar iyileşiyor. Biz komünistler, bu eylemlerin içinde yer almalıyız. Ve fakat sosyalizm adına konuşan diğerlerinin yaptığı gibi, bu eylemlerin kuyruğuna takılmamalı, önünde yürümeliyiz.

Önünde yürümek, bu eylemler içine doğru düşüncelerin taşınmasıyla bu eylemleri **devlete karşı** eylemlere dönüştürmek için maksimum çabanın gösterilmesiyle olur. Öncülük coğrafi değil, siyasi bir kavram olarak kavranmak, öyle uygulanmak zorundadır.

Şunu bilmemiz gerekir: İşçi sınıfı ve emekçilerin hareketi içinden burjuva etkileri sökülüp atılmadıkça, işçi sınıfı ve emekçi hareketi Komünist/Bolşevik öncü önderliğinde birleştirilmedikçe, en geniş işçi ve emekçi hareketi bile hakim sınıfların iktidar dalaşında bir yedek güç olmaktan öteye geçemez.

İşçi ve emekçi hareketinin Bolşevik öncü önderliğinde birleştirilmesi, bu hareket içine doğruların bıkmadan, usanmadan sistemli olarak taşınmasıyla olur. Ve başlangıçta, doğruların savunulması "dokuz köyden kovulmayı" beraberinde getirse ve kısa süre açısından başarılı olmasa bile, yapılması gereken budur. Bize kısa süreli "kuyrukçu" birleşmeler değil, işçi sınıfının komünist öncülüğü gereklidir! Bütün çaba bunun için harcanmalıdır.

Bu bağlamda, son dönemde oportünist cephede yine "birlik", "birleşik cephe" vb. sorunlar tartışılıyor. PKK-DHKP/C güçbirliği kuruyor. Bütün devrimcileri güçbirliğine çağırıyor. PKK, Barış Cephesi öneriyor. Mihri Belli *"Sosyalistlerden TÜSİAD'a kadar uzanan bir barış ve demokrasi cephesi kurulabilir" (Özgür Politika, 4 Şubat 1997)* diyor. Diğer kesimlerde de birlik, birleşmek yine büyük harflerle yazılıyor...

Bunların altı araştırıldığında, ortaya hep aynı şeyler çıkıyor: Reformist bir mücadele temelinde güçlerin birleştirilmesi! Biz komünistler buna yokuz! Biz elbette devrimci güçlerin birleştirilmesinden yanayız. Devrimci bir program temelinde devrim güçlerinin birleştirilmesinden yanayız. Ve fakat böyle bir cephe için bugün şartlar yoktur.

Bugün devrimci güçlerin birleştirilmesi açısından yapılabilecek olan ve yapılması gereken, kağıt üzerinde ve reformist temelde cepheler kurmak değil, tek tek eylemlerde, eylemde birlik ajitasyon propagandada serbestlik ilkesi temelinde güçlerin biraraya getirilmesidir. Daha bunun yapılamadığı şartlarda; devrimci örgütlerin bir çoğunun kendi içlerinde bile demokrasiye tahammül edemedeği bir ortamda, kurulacak cepheler olsa olsa göstermelik, kısa süreli gösteri birliktelikleri olur.

Bizim bunlarla kaybedecek zamanımız yoktur. Yapılması gereken, Parti'mizin her alanda inşasının derinleştirilmesine dört elle sarılmak, işçi ve emekçi hareketlerinin içine kendi bağımsız ajitasyon ve propagandımızla girmek, aydınlatmak, aydınlatmak, örgütlemek, örgütlemektir!

Sürekli aydınlığa, ışıkları bir dakika kapatmakla değil, **devrim**le varılacaktır!

Görev, bugün ışıkları bir dakika kapatmaya hazır olanları, devrime hazır hale getirmektir!

Bu görev, er geç yerine getirilecek, bu faşist düzenin ışığı er geç bir daha açılmamasına söndürülecektir! **DEVRİMLE!**

14 Şubat 1997 ▲

DİSK 30 yaşında! İşçi sınıfına bundan ne fayda?!!

13 Şubat 1967 yılında kurulan DİSK, 30. kuruluş yıldönümü için çeşitli etkinlikler düzenledi. Bu etkinliklerden merkezi düzeyde olanı, Ankara'da Hilton Otel'de yapılan törendi.

Ankara'daki törenin en önemli özelliği, Cumhurbaşkanı Demirel'in törene "başkonuk" olarak katılması ve bir konuşma yapması oldu.

Hilton'da yapılan bir kutlama toplantısı, Cumhurbaşkanı'nın katılıp konuşması, filan... DİSK'in düzenlediği törenin bir işçi sendikasının kutlamasından çok, bir seyahat acentası ya da bir parfüm tekelinin jübilesine benzemesine neden oldu.

Bu bağlamda, törenin nerede yapıldığı ve davetlilerin kim olduğu esasta işin diplomatik yanına ilişkin olup ilkesel bir sorun olmasa da, bu mekanda yapılanın ve söylenen sözlerin kime yaradığının muhasebesi yapılmak zorundadır.

DİSK Başkanı Rıdvan Budak, Ankara töreninin açılış konuşmasını yaparken, Cumhurbaşkanı Demirel'in "başkonuk" olarak törende bulunmasına da değindi ve şunları söyledi:

"Bu buluşma bizim için çok anlamlı. Geçmişte en çok tartıştığımız Cumhurbaşkanı ile buluşuyoruz. Laik rejimi yaşatmak isteyen sağcısıyla, solcusuyla buluşuyoruz. Her kesimin barıştığı bir ülke istiyoruz, bunun özlemini yaşıyoruz."

Türkiye işçi sınıfı hareketinde 30 yıllık bir geçmişi olan DİSK'in şimdiki beyi, geçmişte sendikal mücadeleye en çok saldırmış olan ve sermayenin en sadık temsilcilerinden biri olan faşist Demirel döneminde işçi sınıfına karşı işlenmiş suçları bir "tartışma" olarak adlandırmakta, Demirel'i aralarında görmenin kendileri için çok "anlamlı"(!) olduğunu söyleyebilmektedir...

15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi'ni sınıf mücadelesi tarihinin sayfalarına yazarken; 1 Mayıs'ı kutlama "izni"ni TC'nin kuruluşundan elli sene sonra yeniden 1976 yılında kitlesel güçleriyle hakim sınıflardan kopartıp alırken; yine 1976 yılında, Devlet Güvenlik Mahkemeleri'ni protesto eylemlerinde aktif yer alırken; 1977, 1978, 1979, 1980 1 Mayıs'larında her türden engellemelere karşın alanları doldururken; grevler, işyeri işgalleri gibi bir dizi eylemlilikler yaparken; bu eylemlerde saf tutan –DİSK üyesi işçiler de dahil– mücadeleci işçiler Demirel'le tartışmıyorlardı!

Demirel, faşist Türk hakim sınıflarının o dönemdeki başbakanı olarak, barikatın karşı tarafında, yeminli bir sınıf düşmanı olarak işçi sınıfının mücadelesine karşı yönelen azgın hakim sınıf saldırılarını yönetip yönlendiriyordu. Yoğun bir sınıf mücadelesi yaşanıyordu! Evet, birileri bugünün Cumhurbaşkanıyla o dönemlerde de yanyana gelip tartışıyor, DİSK üyesi işçilerin de yer aldıkları gelişen işçi sınıfı hareketinin nasıl önlenebileceğinin, parçalanabileceğinin planlarını yapıyorlardı. Dün bunu ya-

DEMİREL... Siyaset ağası...

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

panların adları Kemal Türkler, Abdullah Baştürk, Kemal Nebioğlu idi! Bugün ise Rıdvan Budak'tır! Yarın da bir başka isim?!! Tek farkla ki, sınıf mücadelesinin boyutları dünkü sendika ağalarını bugünkülere göre daha "solcu" davranmaya itiyordu.

Sınıf uzlaşmacılığından başka bir anlam taşımayan *"her kesimin barıştığı bir ülke"* özlemini dile getiren Budak; sağcısıyla, solcusuyla, önüne gelen herkesle –faşist TC'yi koruyup kollamanın başka formülasyonu olan!– *"laik rejimi yaşatmak"* isteklerini ateşli bir şekilde savunmaktadır. Rıdvan Budak'ın bu çok "anlamlı"(!) sözlerinin ardından kürsüye gelen Demirel ise, toplantıya katılanların kimler olduğuna bir göz attı ve şöyle konuştu:

"Bu toplantıya katılanlar önemli bir işarettir. Bundan çıkan mesaj barış istiyoruz demektir. ... ***DİSK kendi yolunu yani uzlaşmayı bulmuş****. Bu çok önemli bir olay." (abç) (Hürriyet, 15.2.1997)*

Demirel'in DİSK'in *"uzlaşmayı bulmuş"* olmasına ilişkin sözleri, az yukarıda söylediğimiz gibi, DİSK'li **sendika ağaları ve yönetim kademeleri açısından** bugün için doğru olduğu kadar, dün için de doğruydu! Onlar sınıf mücadelesini bastırmak işlevini layıkıyla yerine getirmekteydiler. Bugün de olan budur...

Cumhurbaşkanı, DİSK'in yolu olan "uzlaşma"yı bulmuş olmasını söylerken kendisine esin kaynağı oluşturan DİSK'in törene katılan diğer "şahsiyetli"(!) konukları şunlardı:

RP'li Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanı Necati Çelik; DYP'li Sanayi ve Ticaret Bakanı Yalım Erez, Sağlık Bakanı Yıldırım Aktuna, TBMM Başkan Vekili Kamer Genç, DYP Genel Başkan Yardımcısı Necmettin Cevheri; ANAP Başkanı Mesut Yılmaz ve ANAP Genel Başkan Yardımcısı Mehmet Keçeciler, Genel Sekreter Yaşar Okuyan...

DİSK'in Hilton'da yapılan merkezi törenine katılmayan DSP Başkanı Ecevit ve CHP Başkanı Baykal'ın "aman sakın ha!" birleşebiliriz düşüncesiyle kendi gemilerinin dümenini tuttuklarından ötürü gelemedikleri mazaretini ilettiklerini bizzat Başkan Budak söylemiştir. Budak bunu aktarırken sözlerine şunları da eklemiştir:

"Ben, Sayın Baykal'a, Sayın Ecevit'e siyasi anlamda öğütler verecek değilim ama solu doğru anladıklarına inanmıyorum. ... TÜSİAD'ın bile demokratikleşsin bu ülke dediği bir ülkede sol liderlerin kendi aralarında bu kadar çatışmaları bile onları yeteri kadar günahkar hale getirmiştir." (Milliyet, 18.02.1997)

Bu ülkenin "sol"u bile, demokratikleşmeden dem vuran patronlar kulübünden geride seyreden gühahkarlardan oluşuyor ve sağcıları da DİSK'in tören saflarında boy gösteriyorsa, manzara tamdır! Ve Rıdvan Budak gibi, laik faşist diktatörlüğü yaşatmak isteyenlerin kısmi cephesi, DİSK'in 30. kuruluş yılını kutlama töreninde biraraya gelmiş oluyor...

Milliyet yazarı Murat Sabuncu, DİSK Başkanı Rıdvan Budak'la kutlamalar sürecinde yaptığı bir söyleşide şunu soruyor:

"1980 öncesinde ekonomik ve siyasal anlamda büyük tartışmalar içinde olan Demirel ve DİSK, sendikanın 30. yılı için biraraya geldi. ***DİSK mi değişti yoksa Demirel mi?****" (abç) (Milliyet, 18.02.1997)*

Gazeteci Murat Sabuncu'nun **"İşçi sınıfının iktidarı hikaye"** başlığıyla sunulmuş olan bu söyleşisinde, Rıdvan Budak'ın kimin değiştiği konusuna ilişkin verdiği yanıtlardan yaptığımız seçmeceden şunlar çıkmaktadır:

"DİSK'in sayın Cumhurbaşkanı'nın Başbakan olduğu yıllarda ekonomik uygulamalarına hatta siyasal ve toplumsal yaklaşımlarına karşı soldan sıkı duran bir mücadelesi oldu. Aradan yıllar geçti ve 12 Eylül oldu. Sayın Demirel siyasetten, DİSK sendikacılıktan yasaklandı. Sayın Demirel'le siyasal farklılıklarımıza rağmen böyle bir müştereğimiz oldu. ...

Bugün sayın Demirel de, biz de altını çizerek laik cumhuriyet korunacak diyorsak, bunu bir doğruyu iki farklı anlayışın söylemesi gibi anlamak lazımdır. ... Biz Türkiye Cumhuriyeti'nin sendikalarıyız. Türkiye Cumhuriyeti'nin Cumhurbaşkanı sayın Demirel gelmiştir ve kuruluşumuzu onurlandırmıştır. Bu konuda eleştiriler gelecekmiş, neyi eleştirecekler? DİSK'e emeği geçenler bizim bu davranışımızı destekledi. Emeği geçmeyenler eleştiriyor. Ama biz emeği geçmeyenleri tarih boyunca dinledik.

Şunu da ekleyeyim. Sayın Demirel DİSK'in toplantısına gelmiştir, ne Demirel siyasi düşüncesini değiştirmiştir, ne de DİSK'in siyasi düşüncesi değişmiştir. Bu tarihsel, bir ölçüde duygusal, bir ölçüde bu şartlara rıza göstermeyeceğiz diyen bir buluşmadır." (aynı yerde)

Kimin nasıl değiştiği noktasında, bizzat Rıdvan Budak'ın söylediklerini biraz insancaya çevirdiğimizde ortaya çıkan şudur: 12 Eylül 1980'de faşist Türk ordusu iktidara el koymuştur. Faşist cunta, Demirel gibi belli bazı faşist politika-

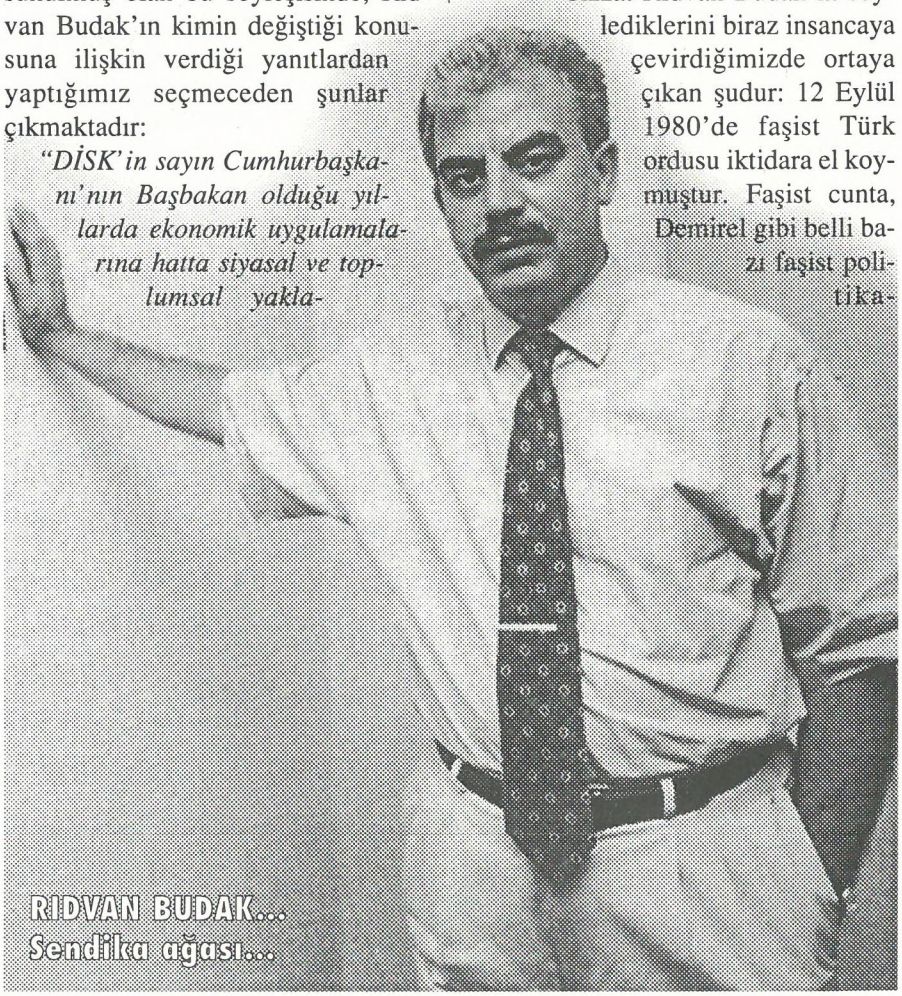

RIDVAN BUDAK...
Sendika ağası...

cıları "itidalli" kılarken; DİSK gibi sendikaların yönetimlerinin bazı aşırılıklarını da törpüleyip hizaya sokarak sistem içinde yaşanır hale getirmiştir. Buluşulan nokta-i müşterek budur! Bu ortak nokta, Rıdvan Budak tarafından **"laik rejimi yaşatmak"** olarak ifade edilmektedir! Laik rejimi yaşatmak için görev bölümü yapılmıştır: Demirel, TC'nin Cumhurbaşkanı'dır; DİSK de TC'nin sendikası!!!

Demirel, gerçekten de görünümündeki Mussolini kılıklılığını biraz değiştirip, takım elbise giyip, kravat takmıştır. (Fötrü her zaman kelini örtmüştür!) DİSK'in şimdiki yöneticileri ise, geçmişte sınıf mücadelesinin ateşi içindeki işçi sınıfı yığınlarını kendi potalarında eritebilmek amacıyla kullandıkları "devrimci" söylemli reformistliği bir kenara koymuş ve söylemde de sarı sendikacılığı seçerek; "laik" faşist diktatörlüğün gönüllü savunuculuğu yanında safını tutmuştur. Kimin değişip değişmediğinin hikayesi böyledir işte...

İşçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarının başkaldırdıkları bütün sosyal, ekonomik ve politik koşullar aynen ve daha da ağırlaşarak hükmünü sürdürmektedir. DİSK de buna uygun şekillere bürünerek çok daha pervasız bir sistem savunuculuğuna soyunmuştur! Güncel olarak bugün oynadıkları rol; işçi sınıfı ve emekçi halk yığınlarını şeriat tehlikesine karşı, "laik, demokratik rejim"i koruma ve kollama görevlerine çekmek veya olası "yeni bir askeri darbeye karşı" olma adına demokratik maskeli faşist Türkiye'yi savunmaktır!

Budak aynı söyleşide, DİSK'in *"meşru zemin örgütü"* olduğunu, *"toplumun gelenek görenekleriyle, Türkiye'nin gerçekleriyle ters düşerek"* iş yapmayacaklarını anlatırken şunları da sözlerine eklemektedir:

"Biz parlamenter rejime inanırız. Biz, devrimciliğimizi de halka anlatırız, o devrimciliğin halkın onayıyla sandıktan çıkmasını isteriz." (aynı yerde)

Rıdvan Budak gibilerin devrimle, Sosyalizmle hiçbir ilgilerinin –yeminli düşmanlık ve burjuvaziye gönüllü uşaklık dışında!!!– olmadığını söyleyip durmuşlardır devrimciler ve Bolşevik Komünistler...

Bugün, ne menem "devrimci" olduklarını bizzat kendileri kendi sözleriyle ifade etmektedirler: CHP'nin altı okunda bulunabilir olan sandık devrimciliği! Görev, hâlâ bunlardan medet umanların çürük yolda olduklarını anlatmak ve göstermektir.

Varılan nokta, esasen DİSK'in ismindeki "devrimci" ibaresini de söküp atması zamanının gelip geçtiği bir noktadır! Dikkat edilsin, eğer bu sendika bürokratları hâlâ bu laftan bir çıkar ummuyor olsalardı, onu da kaldırır atarlardı. Ama gerçek durum bu değildir. Sosyalizme-Komünizme yapılan bütün saldırılara rağmen, devrim ve Komünizm davası Komünistlerin ve sınıf bilinçli işçilerin mücadelelerinde yaşamakta olduğu gerçeğinden ötürü, onların bir dönem daha "devrimci" ibaresine ihtiyaçları vardır. Sıra ona da gelecektir! *"İşçi sınıfının iktidarı"* düşüncesine çılgınca saldırmakta oldukları gibi. Şöyle:

"Hâlâ işçi sınıfının iktidarı diyor arkadaşlarımız. İşçiler neresinde olacak bu iktidarın? Fabrikalarda, tarlalarda. Bunu isteyen arkadaşlar nerede olacak? Yönetimde. Yok öyle hikaye, geçti. Olmadığı 70 yıllık süreçte görüldü." (aynı yerde)

Rıdvan Budak'ın burada yaptığı, tam da Lenin'in "demagoglar" tanımına uymaktadır: O demagoji yapmaktadır! Kendisinin adi bir sarı sendika yöneticisi olduğunu unutarak, Hiltonlarda düzenlediği törenlere TC'nin 1 no'lusunun "başkonuk" olarak davet edildiğini unutarak ve benzeri, işçi sınıfının iktidarı koşullarındaki, yani proletarya diktatörlüğündeki yöneticilik kurumuna saldırmaktadır. Kendini kaybetmiş bir şekilde çalışmaya, emeğe saldırmakta; proletarya diktatörlüğünün de işle, emekle kurulup tüm insanlığın çıkarlarına uygun düşecek şekilde hizmete sokulacağı gerçeğine küfretmektedir. "70 yıllık süreç"ten söz edip, Lenin ve Stalin önderliğindeki SSCB'nin kazanımlarına saldırmaktadır bu sarı sendikacı. Rıdvan Budak, devrime ve Komünizme karşı yürüttüğü cephe savaşında, ancak hakim sınıflarda görülür bir azgınlığın içinde kendinden geçmektedir. DİSK ve Rıdvan gibiler tarihteki lanetli fonksiyonlarıyla belki araştırmacıların süzgecine takılabileceklerdir. O da belki! Fakat kalıcı olan 15-16 Haziranlardır, zorlu 1 Mayıs mücadeleleridir, sınıf mücadeleleri tarihinde şanlı yerlerini almış olan proletaryanın zaferleridir. Bunlar Türkiye'nin bugünkü gerçeklerine ters düştükleri kadar zorunludurlar da! Ne faşist TC, ne de Rıdvan gibiler durduramaz bu gidişatı!!!

Durum budur ve böyledir! Bolşevik militanlar ve sınıf bilinçli işçiler, bu gerçeklere dayanarak işçi sınıfı ve geniş emekçi yığınları aydınlatmak, örgütlemek görevini yerine getirmeyle karşı karşıyadırlar!

Bolşevikler, fabrikaları kalelerimiz yapmak hedefiyle büyük işletmelerde işletme hücrelerini kurma görevine yoğunlaşmalıdırlar. Sınıf içinde kök salmak ancak böyle gerçekleştirilebilecektir. Bunun başka yolu yoktur!

Bolşevikler, sarı sendikaların işçi sınıfı içindeki burjuva ajanları olma görev ve fonksiyonları karşısına devrimci, komünist sendika fraksiyonlarıyla çıkmalıdırlar. Sarı sendikalarda sendikal faaliyete ilişkin genel bilgilenme için bile olsa, girip çalışmalı, süreç içinde devrimci-komünist fraksiyonların yaratılmasına kafa yormalıdırlar!

Yaklaşık 700 bin kamu işçisinin 1977 yılı toplu iş sözleşmeleri gündemdedir. Sendika ağalarının bu görüşmeleri de satacakları veya bu yılki toplu iş sözleşme görüşmelerini olası hükümet değişikliklerinde bir kaldıraç olarak kullanacakları apaçıktır! Ekonomik taleplerin sendika ağaları tarafından kelepire kapatılmaması ve genelde hükümet değişikliklerinin kaldıracı olmamak için, işyerlerinde bütün işçilerin seçtiği "Grev ve Mücadele Komiteleri"nin yaratılmasının koşullarına bakılmalıdır.

Sorunun özü, bağımsız sınıf mücadelesinin gelişip güçlendirilmesine ilişkindir. Gerekli olan her adımı atmak için zaman erken değildir!

Bolşevizm yenecekse, bu görevlerin layıkıyla gerçekleşmesiyle mümkün olacaktır!

► Yaşasın Devrim!
► Yaşasın Sosyalizm!
► Yaşasın Proletarya Diktatörlüğü!

21 Ocak 1997 ▲

BOLŞEVİK PARTİZAN 109 / 1997

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

"Telefon Dinlemeyi Düzenleyen Yasa Tasarısı" ve tartışmalar bize neyi hatırlatıyor?

HER ülke burjuvazisinin siyasi iktidarı, kendisi için tehlikeli ve düşman gördüğü herkesin telefonlarını dinlemeyi vazgeçilmez bir kural haline getirmiştir...

Haberleşme hakkı nasıl, neden çiğneniyor?

"Kişi hak ve özgürlükleri"nin ne ölçüde çiğnendiği bakımından kendi aralarında farklılıklar gösterse de, istisnasız bütün burjuva devletleri, ezilenlerin "kişi hak ve özgürlükleri" kapsamına giren haberleşme hakkını ayaklar altına almaktadır. Yine istisnasız hepsi; komünizm ve "terörizm" tehlikesine karşı, hep bir ağızdan hareket edercesine, haberleşme alanında da "kişilik hakları"na tecavüz etmektedir.

Kimileri bunu açıkça ve yasal düzenlemeyle yaparken; kimileri yasal bir düzenleme olmaksızın da, haberleşme haklarına saldırmaktadır. Aralarında bir fark varsa, o fark buradadır.

Bazı en ileri burjuva demokratik kapitalist/emperyalist ülkelerde bu alanda yasal "dinleme" sınırları daha darsa eğer, bu, sadece bu ülke devletlerinin komünizm ve "terörizm" tehlikesini acil bir durum olarak görmedikleri içindir.

Komünizmin henüz ciddi bir tehlike olarak görülmediği günümüzde, dinlemenin bir kılıfı var: Hemen hepsi "dinleme" konusunda yeni, geniş ve gelişmiş düzenlemeleri gündeme getirirken, bugün esas olarak "uyuşturucu ve mafyaya karşı mücadele"yi bahane olarak ileri sürmekte ve böylece, komünizm ve her türlü tehlike diye tanımlayabilecekleri ne varsa ona karşı, "büyük dinleme saldırısı" öngörmektedirler. Böylece, bir taşla birkaç kuş birden vurmanın ortamını hazırlamaktadırlar.

Hal böyle olunca, "acaba benim telefonum da dinlenir mi?" diye bir tartışma başladı. Bu soruyu sorup tartışan düzen yanlısı kesimler içinde doğrudan düzenin parçası olan unsurlar da var. Bunlar, bu tartışmalarda, yasal düzenlemelerin devlete düşman kesimleri ve mafyaya karşı mücadeleyi kapsayacağı sözünü alınca, rahatlıyor ve "o zaman bu düzenleme yapılsın" diyor. Ve burjuva devletinin güvenliğinin sağlamlaştırılması bağıntısında, fikirbirliği sağlanıyor.

Burjuva devletin güvenlik kurumları, telefonun ilk kullanıldığı günden beri, dinleme işini yapmaktaydılar. Günümüzde de yapmaktadırlar.

Haberleşme alanındaki teknolojik gelişmenin çeşitliliği ve kolaylığı geliştikçe, ucuzluğu ve kullanıcı yaygınlığı geliştikçe; "haberleşme özgürlüğü yasaları"nın, "dinleme için mahkeme kararlarının gerekliliği yasaları"nın bizzat devlet tarafından delindiği günbegün açığa çıkıyor. Burjuva kesimlerin bazı birey ve kurumları, mahkeme kararları olmadan haberleşmelerinin dinlendiğini tespit edip açığa çıkarınca, "skandal" diye bağırıveriyorlar. "Böyle olmaz" diyorlar. Yeni düzenleme yapmalı ve sınırlar koymalıyız diyorlar.

Türkiye'de durum ve tartışmalar... Ve görevler!

Evet, şimdilerde Türkiye'de de bu sorun ve tartışma gündemde. Yakın bir zamanda T. Çiller'in Karadayı'yla telefon görüşmesinin yayınlanması, Yılmaz'ın ev telefonun dinlenmesi, "Susurluk Kazası" ertesinde dinlenen telefonların bir bir açıklanması panik yarattı! Ama bu panik, öncelikle burjuva kliklerin paniği!

Bunlar da, "böyle olmaz, biz de sizdeniz" dercesine, dinleme işinin kime karşı yapılması ve

kime karşı yapılmaması gerektiğinin tartışmasını yürütüyor ve yeni yasal düzenleme konusunda anlaşmaya çalışıyorlar.

Bu tartışma ve yasal düzenleme hazırlıkları içinde, kamuoyu bugüne kadarki ve bundan sonraki durum hakkında da bilgilenmiş oluyor ister istemez.

Telefon dinleme, bugün artık en kolay izleme yöntemlerinden biridir. Devrimci çevre içinde, telefonların dinlemesine ilişkin birçok örnek, hikaye duyarız, biliriz...

–Bugün Türkiye'de 15 milyon kadar telefon abonesi var ve bunun 700 bin kadarı cep telefonu abonesidir.

–Sadece Emniyet Genel Müdürlüğü Merkezi'nde kurulan dinleme santrali, 1 (bir) dakika içinde 22 milyon telefonu dinleyebilecek kapasiteye sahip. Buna bir de il ve ilçe bazındaki emniyet müdürlüklerini de eklemeliyiz.

–10 Ocak 1992'ye kadar, ilgili devlet güçleri, anayasadaki "haberleşme özgürlüğü"ne ve telefon dinlemeye ilişkin bir yasal düzenleme olmamasına karşın (mektup ve telgrafı izlemek "yasal" izine bağlı olarak vardı), telefonları "yasadışı" olarak dinliyorlardı. Buna ilişkin verilen rakamlar, 20 bin kadar telefonun dinlendiği şeklinde.

–10 Ocak 1992 tarihinde Ankara DGM'si, resmen, özel bir mahkeme kararı olmaksızın polisin istediği telefonu dinleyebileceği ve telefonu dinlenen kimseler hakkında tüm bilgileri alabileceği kararını verdi. Böylece, yasal bir düzenleme olmadan, "yasal" bir işe açıktan yeşil ışık yakıldı.

–Türk Telekom, Ulaştırma Bakanlığına bağlı olmasına rağmen, Emniyet Müdürlüğü, Ulaştırma Bakanlığı'ndan izin almadan doğrudan Telekom'a başvurarak, anlaşarak Telekom'un santraline bağlanarak dinlemeyi sağlayabiliyor.

–Ulaştırma Bakanlığı dinlenen telefonlar hakkında bilgi istiyor ve fakat Emniyet Müdürlüğü ve Telekom sadece "bir telefon abonesinin şikayeti ve mahkeme kararı üzerine dinlemenin yapıldığı"nı bildirmekle yetinebiliyor. Yani bakanlık bile, denetleme durumunda değil! Dinleyenler bu kadar "özgür"!

–Emniyet Genel Müdürlüğü, dinlediği telefonlardan gerekli gördüğünü Cumhurbaşkanı, Başbakan veya MGK'ya bildiriyor, istemediğini de gizleme yetkisine sahip.

–Dinlemeyle ilgili kurumlar ve MİT, geçmişte ASELSAN'ı (Askeri Elektronik Sanayi AŞ) "göreve çağırarak", teknolojik imkanları yaratmakla görevlendiriyor, kullanıyor.

–En ilkel telefon dinleme biçimi; dinlenecek olan telefon hattının kablolarına paralel dinleme cihazı/telefon bağlamaktır. Bu dinleme metodunu en fazla MİT kullanıyor.

–En modern dinleme biçimi; sayısal (elektronik/dijital) santrallar (terminaller) üzerinden transmisyon (sinyal gönderici, taşıyıcı) aracılığıyla dinlemedir. Bu tür dinlemede, dinlenecek telefonun numarasını bilgisayarlı araçlara yazmak ve "dinle" düğmesine basmak yeterlidir. Bunun için mekanik bir bağlantıya, kablo bağlamaya gerek yoktur. Dinleme, konuşulan ve dinlenen telefondan alınan sinyallerin kaydedilmesi ve dinleyiciye aktarılması biçiminde oluyor.

Sayısal santrallerde, transmisyon-terminal aracılığıyla 1 (bir) saniyede 2 MegaBit değerinde bilgi = 1 saniyede 30 ayrı konuşmanın/faxın kaydedilmesi ve dinlenebilmesi olanağı sağlanabiliyor.

–Bugün en zor dinleme biçimi; cep telefonlarının dinlenmesidir. Cep telefonlarının frekansları (ses dalgaları) yüksek ve değişken olduğundan, seyyar olduğundan dolayı, havadan dinleme çok zordur, pahalıdır. Buna rağmen, cep telefonlarını da, yine santraller üzerinden dinlemek mümkün ve daha kolay hale getirildi.

Şimdi, hükümetin RP kanadı ve bir dizi hakim sınıf partileri, burjuva kurum ve kuruluşları, kişiler mevcut durumdaki dinlemeye "çeki düzen" vermek istiyor. Yasa tasarısı hazırlayıp tartışarak, "sınırlar" çizmeye çalışıyor ve "dinlemenin" kendilerini kapsamamasını istiyor, telefon dinlemeye ilişkin "skandal"ları, skandal olmaktan çıkarıp, yasal hale getirmek istiyorlar.

Başka bir isteklerinin daha altını özellikle çizerek, bu "yasal" düzenleme isteklerinin kesinlikle "terörizm"e, "bölücülüğe" karşı mücadeledeki telefon dinleme uygulamasına sınırlama getirmek anlamına gelmediğini önemle vurguluyorlar.

Başka bir deyişle; devlete düşman olanlar için yeni bir şey olmayacak!

Devlete düşman olan devrimciler ve komünistler de, dinlemeye karşı yapmaları gerekenden başka bir şey yapmayacak, önlem almaya devam edeceklerdir:

–Ne suretle olursa olsun, yoldaşlar arasında evden/işyerinden eve/işyerine, cep telefonundan eve/işyerine, evden/işyerinden cep telefonuna telefon etmeyecekler. Ancak telefon kulübelerinden bir eve, işyerine ve cep telefonuna telefon edecekler. Bunu, telefon sahibi üzerinden isim ve adres, ilişkiyi ortaya çıkarmamak için yapacaklar.

–Telefonda sahte isim de dahil olmak üzere, mümkün olduğunca hiçbir isimle hitap etmeyecekler, sadece telefondan görüşenler seslerinden birbirini tanıyacak ve konuşacaklar.

–Telefon üzerinden kesinlikle siyasi tartışma, sohbet etmeyi yasak bilecekler, daha önceden anlaşmalı sıradan/şifreli konuşmalarla görüşebilecekler.

–Telefon üzerinden randevu ayarlamayacaklar ya da ayarlanan randevular, daha önce üzerinde anlaşılmış sıradan/şifreli konuşmalarla yapacaklar.

–Faal devrimci unsurlar, mümkün olduğunca kendi isimlerine kayıtlı telefon kullanmayacaklar.

–Dinlendiğine ilişkin şüphe ettikleri telefonlar üzerinden görüşmeyecekler, görüşülmemesi için de gerekli yerleri uyaracaklar.

–Devrimci ilişkilerin ortaya çıkmasını sağlayabilecek her türlü telefon numarasını açık yazıp üzerlerinde, evde ve işyerinde taşımayacaklar; yazmaları gereken telefon numaralarını da, sadece kendilerinin anlayabilecekleri şekilde şifreleyecek, saklayacak ve ancak gerektiğinde taşıyacaklar.

Bu ve benzeri düzenlemeler de, devrimci ve komünist devrimcilerin yasal düzenlemeleridir. Bunlara sadece, daha güvenli olanları ekleyecekler.

Burjuvazi iktidarda olduğu sürece; ister burjuva demokratik ülkelerde, ister faşist ülkelerde olsun; hangi "iyi" görünümlü burjuva düzenleme gelirse gelsin, onların bu düzenlemelerine güvenmeyecekler ve her zaman bir adım önde olacaklar, olmaları gerekir. Yoksa, burjuvaziyi tarih sahnesinden silmeleri, sınıfsız-sömürüsüz bir dünya yaratma mücadeleleri zarar görür!

Kapitalist sistemde; "kişi hak ve özgürlükleri", "haberleşme özgürlüğü" tartışmaları burjuva sahtekarlıktır!

► Ya faşizm, ya devrim!

► Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

28 Ocak 1997 ▲

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

Etruş "Mülteciler Kampı" ve emperyalist pazarlıklar...

ETRUŞ kampı, Kuzey Kürdistan'da 1990'lı yılların başında ulusal kurtuluş mücadelesinin yığınsallaştığı, özellikle Newroz kutlamaları döneminde "Serhildan"lara dönüşen mücadele ertesinde, faşist Türk devletinin PKK'ye kitleler tarafından verilen desteği ortadan kaldırmak için yoğunlaştırdığı köy boşaltma pratiğinin bir ürünü olmuştur.

TC, sınır boylarında PKK'ye sempati duyan köylerin boşaltılması siyaseti ile birlikte koruculuğu dayatmıştır. Koruculuğu reddeden köylülerin bir bölümü Kuzey Kürdistan ya da Türkiye'nin değişik kentlerine göç ederken, bir bölümü de Güney Kürdistan'a göç etti.

1992-1993 döneminde Güney Kürdistan'a göçmek zorunda bırakılan, yaklaşık 15.000 Kürt, Birleşmiş Milletler (BM) tarafından "**mülteci**" kabul edilerek Etruş'ta toplandı.

Körfez Savaşı'ndan sonra Güney Kürdistan'da BM'nin varlığı da Güney Kürdistan'a göç eden Kuzey'li Kürtlerin "mülteci" olarak kabul edilmesini BM'ye dayatmıştır. BM'nin koruması altında olan Etruş kampı, Güney Kürdistan'ın Duhok kenti yakınlarında bulunmaktadır. Bu bölgede anda hakim olan güç KDP'dir.

Etruş kampının varlığı, faşist Türk devletini sürekli rahatsız eden bir olgu olmuştur. Köylerini terketmek zorunda bırakılan köylüler, zaten PKK taraftarları olarak görülüyordu ve Güney Kürdistan'da oluşan kamp ertesinde de, *"sivil PKK militanları"*nın kampta varolduğu söylenerek kampa karşı saldırılarda bulunuldu.

Güney Kürdistan'da Barzani ve Talabani arasında yürüyen iktidar mücadelesinin silahlı çatışmalara dönmesi ertesinde, 1995 Ağustos ve Eylül aylarında ABD emperyalistleri öncülüğünde iki Dublin toplantısı yapıldı. Bu toplantılara temsilci düzeyinde katılan TC, Etruş kampının kapatılmasını istemiş, fakat bu istek YNK ve KDP arasındaki ateşkes anlaşmasına ve protokole alınmamıştı.

Ağustos 1996'da yeniden başlayan YNK ve KDP arasındaki çatışmalar ertesinde, yeni bir ateşkes sağlamak için bu sefer Ankara toplantıları yapıldı. Bu toplantılarda yer alanlar, Dublin'de de yer alan güçler olmuştur. ABD emperyalistlerinin şefliğinde, İngiliz emperyalistlerinin temsilcileri, TC'nin MİT'i ve YNK ile KDP katılmıştır.

31 Ekim, 15 Kasım 1996 ve 13 Ocak 1997 tarihlerinde başlayan ve her seferinde birkaç gün süren toplam üç toplantı gerçekleşti.

İlk toplantı gerçekleştikten sonra, üzerine anlaşılan protokolde, bu sefer TC'nin Etruş kampının kapatılması istemi de yer aldı. KDP temsilcileri daha sonra, protokolün Etruş kampıyla ilgili maddesini onaylamadıkları yönünde açıklamada bulundular. Böylece KDP, anda hakim olduğu bölgede bulunan Etruş kampı konusunda TC'nin isteğine uygun davranmayacağını açıklamış ve TC ile PKK arasında yürüyen mücadelede, en azından Etruş kampı sorununda TC'nin istemine uymadığını ortaya koymuş, PKK ile olası bir çatışmadan kaçınmıştır.

TC'nin istemi ve ABD emperyalistlerinin desteğiyle alınan bu karar sonrasında, kampın boşaltılacağı, yardımın sona ereceği, Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNCHR) tarafından Kasım ayı ortalarında açıklandı. Bu arada, ikinci Ankara toplantısı yapılıyordu.

Bu karara BM'nin gösterdiği gerekçe ise, faşist Türk devletinin *"geri dönmek isteyenleri koruyacağına, hiçbir kovuşturma yapmayacağına, hatta içlerinde evleri yıkılmış olanlar varsa evlerinin yapılacağına"* dair "garanti" vermesiydi.

Bunun yanısıra, kampta *"politik faaliyet var, silahlı PKK militanları var"* gerekçeleri gösterilerek, böylesi bir durumda kampa yardım edilemeyeceği söylendi. Kampın kapatılacağı Kasım ayının ortalarında açıklandığı halde, ne zaman kapatılacağı konusunda UNCHR herhangi bir açıklamada bulunmadı. Bu açıklama 17 Aralık 1996 tarihinde ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Nicholas Burns tarafından açıklandı. Buna göre, Etruş kampı 15 Ocak 1997 tarihiyle 21 Ocak tarihi arasında boşaltılacaktı.

15 Kasım 1996 tarihinden Ocak 1997 sonuna kadarki dönemde Birleşmiş Milletler Mülteciler Yüksek Komiserliği (UNCHR)'nin tavrı, bu kurumun gerçekte kimin temsilcisi olduğunu bir kez daha açıkça ortaya koydu.

UNCHR'NİN GERÇEK YÜZÜ

KENDİ yerleşim alanlarından göçmek zorunda bırakılan Kuzey Kürdistan'lı Kürtlerin, göçüş nedenleri ortadan kalkmış gibi, geri gönderilmek istenmesi gerçeği bile, UNCHR'nin kendi başına karar vermediği ve yerinden yurdundan göçmek zorunda kalanların çıkarlarını savunmadığını görmeye yeter. Etruş kampında kalanların, Kuzey Kürdistan'dan göçmelerinin temel sebebi, faşist Türk devletinin Kürt ulusu üzerindeki ulusal zulmüdür. Bu zulmün, baskının bir biçimi de köy boşaltmalardır. Köyleri boşaltma pratiği, Kuzey Kürdistan'da aynen devam etmektedir.

Etruş'a gelenlerin hepsi TC tarafından PKK sempatizanı olarak kabul edilmektedir. Böylesi bir ortamda bu 15.000 insanın geri gönderilmesini istemek, bunların Türk devletine teslim edilmesi, binbir türlü baskıya maruz bırakılması demektir. Böyle olmamasının tek koşulu, geri gidenlerin Türk devletiyle birlik olup, PKK'ye karşı tavır takınması, yani pişmanlık göstermesi ve bunun da ötesinde koruculuğu kabul etmesidir. Göçün nedeni ortadan kalkmadığı halde, sanki Etruş'a gidenler gönüllü ve kendi iste-

kleriyle gitmiş gibi, geriye dönüşün de gönüllü olacağı yalanına başvurulmaktadır. UNHCR sözcüsü Shinohare şöyle demektedir:

"Gönüllü olarak dönmek isteyenlere yardımcı oluyoruz. (...)

Geri dönmek istemeyenlerin zorla geri gitmesini istemiyoruz. Eğer bu mümkün olmazsa, başka bir çözüm yolu bulmak zorundayız. Kampı olduğu gibi bırakmak çok zor olacak. Asıl sorunumuz budur." (Özgür Politika, 11 Aralık 1996)

Kampın kapatılacağı ilan edildikten sonra, geri dönmek istemeyenlerin zorla geri gitmelerini istemediklerini açıklamak, tam bir ikiyüzlülüktür. Doğaldır da. Çünkü emir büyük yerden gelmiştir. ABD emperyalistleri faşist Türk devletinin isteğini desteklemiş ve UNCHR'ye kampın kapatılacağı açıklamasını yaptırmıştır.

UNCHR temsilcisi, konuşmasında kampı olduğu gibi bırakamayacaklarını, asıl sorunlarının bu olduğunu ifade ederken, bir gerçeği dile getirmektedir. O da, eğer UNCHR çekilir ve kamp olduğu gibi kalırsa, Türk devletinin kampa saldırısıdır. Bu gerçeği UNCHR sözcüsü açıklamasa da, söylediğinin arkasında yatan gerçek budur.

Böylesi bir durumda kamuoyunda yardımsever görünen, yaklaşık 24 milyon mülteciye "yardım" eden bir kuruluşun itibarı da düşebilirdi... Gerçek yüzünün görülmemesi için UNCHR temsilcileri birbirleriyle çelişen açıklamalarda bulundular, sorumluluğu başkalarına yüklemeye çalıştılar.

BM ve onun değişik kurumlarının emperyalist büyük devletlerin çıkarlarının savunucusu, onların yönetimi altında olduğu; yardımsever görünmelerinin gerçek nedeniyse, emperyalist sistemin gerçek barbar yüzünü gizlemek olduğu komünistler açısından açıktır. Fakat bu gerçek, ne yazık ki geniş kamuoyu tarafından bilinmemektedir.

Bu durumun gerçek sorumluları, emperyalist kurum ve kuruluşlar ve onların medyası olsa da, bu gerçeğin görülmemesine hizmet edenlerin önemli bir bölümü de "demokrasi" mücadelesi verme adına, "solculuk", sosyalistlik adına bu emperyalist kurum ve kuruluşları kamuoyuna şirin gösterenlerdir, bunlara umut bağlayanlardır.

UNCHR'nin gerçek yüzünü, böylesi "demokrasi" kahramanlarından çok iyi bir şekilde ortaya koyan, yine BM'nin bir başka kuruluşunun yönetim kurulu üyesidir. BM Dünya Açlıkla Mücadele Örgütü Yönetim Kurulu üyesi Helga Henselder-Barzel şöyle tavır takınmaktadır:

"BM'nin Somali, Angola vb. alanlarda açık bir yetkisi yoktu. Ama BM kimdir? BM güvenlik konseyindeki 5 ülkedir. Yani dünyanın en fazla silah satan 5 ülkesi." (Özgür Politika, 31 Aralık 1996)

Evet gerçekten de BM ve diğer tüm yan kuruluşları, büyük emperyalist devletlerin çıkarlarının savunucusu olan kurum ve kuruluşlardır. H. Henselder-Barzel her ne kadar beş ülkeyi gösterip, anda güvenlik konseyi dışındaki büyük emperyalist güçleri dışta bırakarak yanlış yapsa da, BM'nin gerçekte ne olduğunu çok iyi ifade etmektedir. BM'nin bir yan kuruluşu olan BM "Mülteciler Yüksek Komiserliği" de emperyalistlerin siyasetinin güdümünde olan bir kuruluştur.

İşte böylesi bir kuruluşun, işine geldiğinde yardımsever kesilmesi, işine geldiğinde yardımı kesmesi ve "mülteci"leri kurban etmesi beklenmeyecek bir şey değil, tam tersine olağandır. Olağan olmayan şey, bunlara güvenmektir, umut bağlamaktır.

SOMUT GELİŞMELER, TAVIRLAR...

ETRUŞ kampının 15 Ocak 1997 tarihinde kapatılacağı Beyaz Saray tarafından açıklandıktan sonra, 18 Aralık'ta kampta yaşayanlar açlık grevine başladılar.

Bu direnişe değişik kesimler tarafından da destek verildi. Güney Kürdistan'ın bazı kentlerinde, UNCHR'nin kararını protesto ve kamptakilere destek eylemleri, yürüyüşler, mitingler yapıldı. Kuzey Kürdistan-Türkiye'de, özellikle cezaevlerinde "mülteci"lerle dayanışmak için açlık grevleri yapıldı. Yurtdışında da, özellikle Cenevre'de BM binası önünde açlık grevine gidildi ve değişik protesto eylemleri yapıldı. Bu arada oluşturulan değişik heyetler, BM ve BM Mülteciler Yüksek Komiserliği temsilcileriyle görüştü.

Kısacası, kamuoyunda UNCHR'nin kampı kapatma kararına karşı küçümsenmeyecek bir tepki gösterildi.

Yapılan açlık grevlerinin temel talebi, kampın kapatılması yönünde alınan kararın geri alınması ve Etruş kampına yardımın devam etmesi talebiydi.

Etruş'ta açlık grevine gidenler, alınan kararın geri alınmasına kadar açlık grevine devam edeceklerini açıklamanın yanısıra; taleplerinin kabul edilmemesi durumunda ölüm orucuna gidecekleri yönünde tehditlerde de bulundular. Eylemciler: *"Ya istemlerimiz kabul edilir, ya da bu önlükler bize kefen olur."* diye tavırlarını dile getirdiler.

Etruş'taki açlık grevi 9 Ocak 1997 tarihinde son buldu. Cenevre'de ise BM binası önündeki eylem devam ediyordu. Açlık grevi komitesi, BM'nin temsilcileriyle temaslarda bulunmaya devam etti.

Bu arada A. Öcalan şahsında PKK da bu karar hakkında tavır takındı ve kararı protesto etti. A. Öcalan 16 Aralık 1996 tarihinde, kampta bulunanlara kendilerine katılmaları ve dağlara çekilmeleri yönünde çağrıda bulundu.

Ocak 1997'nin başlarında, kampın kapatılması tarihi yaklaştıkça, PKK'nın askeri kanadı olan ARGK'ya katılmak için dağlara çekilenlerin sayısı 1500'ü geçiyordu. Kampta geriye kalanlar da, kampın kapatılması halinde toplu halde PKK'ya katılacaklarını açıkladılar.

İşte bu durumda, yani bir yandan yükselen protestolar ve diğer yandan ise kampta bulunanların PKK'ya katılmaları olgusunu gözönünde bulunduran UNHCR, kampın PKK tarafından tümüyle kontrol altına alınmasını da önlemek için yumuşamaya başladı.

Kampın PKK'nın denetimine geçmesini engellemek ve Türk devletinin kampa olası saldırılarını gözönüne alan UNHCR temsilcileri, geçici bir çözüm olarak, kampta bulunanları Zaxo ve Duhok'ta çeşitli evlere yerleştirmek ve iki ayrı yerde geçici kamp oluşturmak istediklerini açıkladılar.

15 Ocak'la 21 Ocak tarihleri arasında BM güçleri geri çekildi. BM güçlerinin kamptan çekilmelerine rağmen, BM bayrağı kamptan indirilmedi. Bunun temel gerekçesiyse, eğer BM bayrağı indirilirse, Türk devletinin kampı bombalayacağıdır.

Zaten bu süreçte, faşist Türk ordu-

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

su, Güney Kürdistan'ın değişik yerlerinde saldırı halindeydi ve bazı bölgelerde bombardıman da yapıyordu. BM bayrağının indirilmediği koşullarda Etruş'a saldırıda bulunması halinde, Türk devleti doğrudan BM ile karşı karşıya gelecekti.

Cenevre'de BM binası önünde yapılan eylemler ve açlık grevi komitesinin BM temsilcileriyle temaslarının sonucunda, 24 Ocak 1997 tarihinde belli bir anlaşmaya varıldı.

Bu anlaşma sonrasında yapılan açıklamaya göre, BM bayrağı indirilmeyecekti, kampın güvenliğinin temini, gıda ve sağlık yardımı devam edecekti. Aynı zamanda Etruş'a, bir UNCHR heyeti gidecek ve kampın boşaltılıp boşaltılmaması konusunda durumu araştıracaktı. Bu süreçte alınan karar da gözden geçirilecekti.

24 Ocak 1997 tarihindeki bu anlaşma sonrasında 28 Ocak'ta sözkonusu heyet Etruş'a gitti, araştırmalara başladı. Bu arada sözkonusu edilen geçici kampların oluşturulmayacağı da UNCHR Sekreteri Ogata tarafından açıklandı.

Gelinen yerde Etruş kampının kapatılıp kapatılmayacağı, ya da nasıl bir "çözüm" bulunacağı henüz netleşmiş değildir. Bu konuda pazarlıklar devam etmektedir.

Etruş kampının kapatılmasına karşı verilen mücadele, anda UNCHR'ye geri adım attırmıştır. Bu bağlamda belli bir başarıdan sözedilebilir. Fakat şu da bilinmek zorundadır ki, Etruş'un kapatılmaması, "mülteci" konumunun devam etmesi kötüler içinde az kötü olandır, ehven-i şerdir.

Bu konuda bilince çıkarılması gereken en önemli şey, Etruş'ta toplanan 15.000 Kuzey Kürdistan'lının bizzat kendi ülkelerinde "mülteci" konumuna düşürülmüş olduğu gerçeğidir. Bunların kurtuluşu, gerçekte ne BM'nin koruması altında olmak, ne de TC ya da Irak devletine teslim edilmesidir. Onların gerçek kurtuluşu, Kürt ulusunun gerçek kurtuluşuna bağlıdır. Yani, somut olarak Etruş'a göçmek zorunda olan Kuzey Kürdistanlı Kürtlerin, Kürt ulusundan işçi ve emekçilerin gerçek kurtuluşu, faşist Türk devletinin yıkılması temelinde; Kürt ulusunun ulusal baskıdan kurtulmasına, işçi-köylü iktidarı koşullarında kendi özgür iradesiyle nasıl yaşayacağına kendisinin karar vermesi koşuluna bağlıdır. Bu, Irak, İran ve Suriye devlet sınırları içinde yaşamak zorunda bırakılan parçalar için de böyledir. BM'in kontrolü, emperyalist büyük devletlerin kontrolü demektir. Bu yüzden de BM'nin kontrolünde kurtuluş mümkün değildir.

ETRUŞ'UN BİR BAŞKA YÖNÜ...

YUKARIDA, Etruş'un varlığının Türk devletini rahatsız eden bir olgu olduğunu söyledik. Bunun bir nedeni, kendisinin Kürt ulusuna yaptığı zulmün bir sonucu, yerini, yurdunu terketmek zorunda kalan insanların bizzat BM tarafından "mülteci" olarak kabul edilmesi ve bunun da sonucu olarak belli bir anlamda teşhir olmasıdır.

Sorunun bu yanına, *"bunlar zaten PKK sempatizanlarıdır, bölücülerdir, teröristleri destekledikleri için, onların istemi temelinde hareket edip devletimize iftira etmektedirler"* vb. vb. gerekçelerle cevap verip kendilerini temize çıkarmaya çalıştıklarından, "terörizme" karşı mücadele verdiklerini emperyalistlere anlatıp, kendilerini hâlâ "kabul" ettirdiklerinden dolayı, bu noktada o kadar fazla rahatsız değiller. Fakat, esasta rahatsız oldukları, Etruş kampının PKK'nin kontrolü altında olması ve bu kampın TC'ye karşı bir üs olma ihtimalidir.

Bu yüzden de BM'nin aslında PKK'yı desteklediği biçiminde iddialarda da bulunulmaktadır. Hatta bunun da ötesinde, değişik burjuva gazetecileri ve yazarları tarafından da dile getirildiği gibi, Etruş kampı, geleceğin Kürdistan modeli olan bir Cumhuriyet'e dönüştüğü yönlü değerlendirmeler yapılmaktadır. TC'yi rahatsız eden esas şey de budur.

Örneğin M. Ali Birand Etruş kampı hakkında yazdığı bir yazıda şu değerlendirmeyi yapmaktadır:

"PKK Atruş'u zaman içinde adeta 15 bin kişilik model bir Kürt Cumhuriyeti'ne dönüştürdü. Okullarını kurdu. Kendi eğitim sistemini yerleştirdi. Günlük yaşam "eylem komitesi" tara-

DAYANIŞMA!

BM ve TC ittifakı ile boşaltılmak istenen Etruş kampı, emperyalistlerin Kürt halkı üzerinde oynamak istediği yeni bir oyundur.

Yıl 1993'te köyleri bombalanan, evleri, yurtları yakılan yıkılan ana, baba, kardeşleri katledilen, faili meçhul cinayetlere karışan (faili TC'dir) bu insanları Kuzey Kürdistan'dan Güney Kürdistan'a göç ettiren emperyalistler ve onun yerli uşağı olan sömürgeci TC devleti değil miydi? Peki değişen ne oldu da bu insanları yenien yakılan, yıkılan, harabeye dönen mekanlara gönderiyorlar. Bu, Etruş halkını açıktan katliamcı, faşist TC devletine teslim etmektir.

Değişen birşey olmadı diyoruz ve tam tersine içsavaşın, katliamların, faili meçhul cinayetlerin arttığını ve tırmandığını söylüyoruz. Dolayısıyla bir kez sürgün ettirilen Etruş halkı, ikinci bir kez daha sürgün edilmesine müsade etmeyecektir. Hiçbir güç bu aşamadan sonra Kürt halkını kendi topraklarından, yurdundan süremez.

Bu anlamda BM ve TC devleti ittifakıyla Etruş halkına ve dolayısıyla Kürt halkına karşı almış olduğu karar ve uygulamaları; beş günlük açlık grevine başlamakla protesto ederken halkımıza da ve mücadelesine de bir dayanışmada bulunmak istiyoruz.

Saygılarımla
S. Demir

Not: Açlık grevine katılan arkadaş sayısı sekizdir. Tarih 27-31 Ocak arası. Bu yazımızın bir nüshası da EMEK ve ÖZGÜR POLİTİKA gazetelerine gönderilmiştir.

Willich Cezaevi'nden bir grup Kürt-Türk yurtsever mahkum.
22.01.1997

fından yönetildi. Her türlü giriş çıkış eylem komitesinin iznine tabii oldu.

Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun da Kuzey Irak'a yerleşeceği söylentileri çıkınca, Türkiye müdahale etti." (Sabah, 27 Ocak 1997)

Bu ırkçı, şoven yazarın söyledikleri, kendi gerçek yüzlerini ortaya koymaktadır. Kürtlerin, "mülteci" olmak zorunda bırakıldığı bir kampta bile Kürtlere, kendi dilleriyle eğitim yapması, okullarını kurması çok görülmektedir. 15 bin kişilik bir *"Kürt Cumhuriyeti"* modeli bile bunların uykularını kaçırmaya yetmektedir.

Sürgünde Kürdistan Parlamentosu'nun Güney Kürdistan'a yerleşeceğine yönelik söylentiler, Türk hakim sınıflarına korku saçmaktadır. Kendilerine karşı gelişebilecek en küçük ihtimali bile, ta başından boğmaya çalışmaktadırlar. Fakat, korkunun ecele faydası yoktur! Er ya da geç, faşist Türk devleti yıkılıp, yerine İşçi-Köylü Devrimci İktidarı, İşçi-Köylü Cumhuriyeti kurulacaktır!

Bu cumhuriyet, Kürt ulusunun ayrı devlet kurma hakkını, özgür iradesiyle, özgür koşullarda kullanacağı şartları yaratacak, ulusal baskıya son verecektir. Nasıl yaşayacağına Kürt ulusunun kendisi karar verecektir...

ETRUŞ KAMPI'NIN ABARTILMASI, YÜCELTİLMESİ

ETRUŞ kampı BM'nin kontrolünde olan, ama günlük yaşamda BM'nin karışmadığı ve 15.000 insanın, kamp yaşamının sınırları çerçevesinde sınırlı bir özgürlüğe sahip olduğu bir alan olmuştur.

Kampta yaşayanlar, bu sınırlı özgürlük çerçevesinde, "kamp komitesi" tarafından yönetilmektedir. Kampta aynı zamanda, sınırlı da olsa Kürtçe eğitim yapma imkanı vardır.

Tüm bunlar ama, kampın BM'nin gözetimi ve kontrolünde olduğu, Kuzey Kürdistan'dan göçmek zorunda bırakılanların kendi ülkelerinde "mülteci" olarak kabul edildiği ve bu çerçevede de başka türden bir baskı altında oldukları gerçeğini ortadan kaldırmamaktadır.

İşte durum böyleyken, Etruş kampı, kurtarılmış, özgür bir alan, gelecek toplumun bir modeli olarak görülüp, gösterilmektedir.

Özgür Politika gazetesinde değişik tarihlerde takınılan tavırlar, Etruş kampının yüceltildiğini ve aynı zamanda kurtuluştan neyi anladıklarını da ortaya koymaktadır.

İşte bazı tavırlar:

"Her şeyden önce, Etruş'taki halk, kızgın savaş yangınında kendini kurumlaştırmış, iktidar gücüne ulaştırmıştır. (...)

Etruş başlı başına bir yeniliktir ve değeri her geçen gün çok daha iyi anlaşılacaktır. (...)

Etruş, ulusal kurtuluş mücadelesinin gelecekte inşa edeceği toplumun bir modeli durumundadır. (...)

Etruş, sosyal yaşamın verdiği bir çekirdektir.

Etruş, sosyalleşmenin dumura uğratıldığı güncel gerçekler içinden sıyrılıp toplumsallaşmanın kök saldığı kurumlaşmadır.

Etruş, geleceğin çekirdeğidir.

*Çok iddialı gelebilir ama, Etruş, sosyalist insanın yeşereceği bir tohumdur." (**V. Kandemir**, 26 Aralık 1996)*

*"Bu örnek, hem Güney Kürdistan için bir modeldi, hem de özgürlük hareketinin ileriye dönük sosyal projelerinin bir prototipini yansıtmaktadır." (**Hatip Dicle**, 31 Ocak 1997)*

*"Kürtlerin kendi geleceklerini belirleyebileceklerini ve kendilerini idare edebileceklerini de kanıtlıyorlar. Aynı zamanda gelecekteki bağımsız ve özgür Kürt toplumunun bir maketi ve öncesini de ifade ediyorlar. Ortaya çıkmış bir Kürt ve Kürdistan gerçeği oluyorlar. Devletleşme çabası içinde olan Kürt halkının ilk şeklini oluşturuyorlar." (**Ali Aktaş**, 5 Ocak 1997)*

*"Etruş'taki Kürt halkıyla birlikte olalım. Çünkü Etruş yaşamdır, özgürlüktür, kurtuluştur." (**YEK-MAL sözcüsü**, 4 Şubat 1997)*

Bu kadar yeter! Tüm bu alıntılardan ortaya çıkan, Etruş'a sahip olmadığı özelliklerin atfedildiğidir.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi, Etruş kampında bulunanlar, günlük yaşamda, belli bir düzeyde özgürce davranabilme durumundadır. Kürtçe eğitim, ki, bu da çok sınırlı imkanlarla yapılmaktadır.

Etruş bağlamında herşeyden önce bilince çıkarılması gereken şey, burada bulunanların TC'nin zulmünden kaçan, yani özgür iradeleriyle Etruş'u seçmeyen insanlar olduğu; koşullar elverdiğinde geldikleri yerlere geri dönmeye hazır oldukları ve kendi günlük yaşamlarını ve diğer gerekli çalışmalarını da kendileri örgütlemek zorunda kaldıkları gerçeğidir.

Etruş, bir anlamda sürgünde yaşamaya mahkum edilmektir. Etruş, özgürlük değil, BM'nin, yani emperyalist bir kuruluşun gölgesinde ve kontrolündeki yaşam ve bu kuruluşun yardımlarına bağımlılıktır. **Etruş, ulusal baskının, zulmün bir ürünü ve sonucudur!** Kısacası Etruş, kurtuluş değildir. Etruş'u, özgürlük, kurtuluş ve hatta sosyalist inşanın yeşereceği bir tohum olarak göstermek, modern köleliğin tercih edilmesi, savunulmasıdır. Böylesi tavırlar bir yandan gerçeği tersyüz ederken, diğer yandan da bunların Kürt ulusunun kurtuluşundan ne anladıklarını ortaya koymaktadır.

Etruş'un yüceltilmesinin temelinde yatan gerçek, Etruş kampında sadece Kürtlerin var olması ve bu dar çerçevede de olsa Kürtlerle Kürtlerin içiçe yaşayıp, sınırlı bir temelde kendilerini yönetmesidir. Burada çıkış noktası Kürt olmaktır, özgür olmak değil. Bu anlayışa göre, şu ya da bu emperyalist devletin koruması ve denetimi altında bir Kürt devletinin kurulması, Kürt ulusunun kurtuluşu olacaktır. Yanlış olan da budur.

Kuşkusuz, Kürt ulusunun kendi özgürlüğüne kavuşması, Kürdistan'lı işçi ve emekçilerin de ulusal baskıdan kurtulması iyi bir şeydir. Biz de Kuzey Kürdistan-Türkiye çerçevesinde bunun için mücadele ediyoruz. Sorun, ulusal kurtuluşun ne olduğu, ne anlama geldiği ve bundan neyin anlaşıldığı sorusuna verilen cevapta yatıyor.

Etruş bağlamında takınılan tavırlar gözönüne alındığında, Kürt ulusunun ulusal kurtuluşunun, emperyalistlerin desteğine dayanma temelindeki bir kurtuluş olarak ele alındığı ortadadır.

Böylesi bir siyasetle ve tavırla Kürt ulusunun kurtuluşu gerçekleşemez.

Ne 15.000 kişilik bir Etruş, ne de 25 milyonluk bir Etruş! Kürdistan'lıların, Kürdistan'da mülteci durumuna düşürülmesine son!

Kürt ulusunun gerçek kurtuluşu, Kürdistan'ı parçalayan devletlerin devrimlerle yıkılması, yerine işçi sınıfı önderliğindeki iktidarların kurulmasına, emperyalist dünya sistemine karşı mücadelesine bağlıdır.

10.02.1997 ▲

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

"Devrimci Cephenin İnşaası İçin" çağrı hakkında...

22 ARALIK 1996 tarihinde, PKK ile DHKP'nin ortak imzaladığı *"Devrimci Cephenin İnşaası İçin Çağrımızdır"* başlıklı protokol kamuoyuna açıklandı. Buna göre, DHKP ve PKK devrimci bir cephe inşa etmek ve halkların birliğini sağlamak için biraraya gelip, bu cephenin inşası için ilk adımı atmışlardır.

Kuşkusuz, işçi ve emekçilerin, halkların devrimci bir cephe içinde birleştirilmek istenmesi iyidir. Fakat sorunun özünde, bu gerçekleştirilmek istenen cephenin hangi içerikle ele alındığı, gerçekten devrimci bir platform ve siyaset temelinde ele alınıp alınmadığı vardır.

12 Eylül 1980 faşist cuntası sonrasında, böylesi cephe kurmalar ve çağrılar değişik güçler arasında sıkça görülen uğraşlar olmuştur. Bu dönemde, hemen her birlik ve cephe çabası (bazılarının kuruluşu ilan edilmiş olsa da) başarısızlıkla sonuçlanmıştır.

Bu birliklerin kurulmak istenmesinin en temel gerekçelerinden biri, andaki görevlerin altından tek başına kalkamamak, kendine güvensizlik olmuştur. Böylesi birlikler gerçekte değişik örgütler arasında gerçekleşen ve yanlış siyaset temelinde kurulan birlikler olmuş ve sözkonusu örgütlerin kendi örgüt çıkarlarına göre de biçimlenmişlerdir.

Sorunun özü doğru kavranmadığından, şu ya da bu örgütün geniş kitlelerin temsilcisi olmaması ve bu birliklerin, ya da cephelerin tavan yerine tabanda yükselen bir temeli olmadığı için de, gerçek anlamda bir cephe kurulamamış ve kurulan birliklerin ömürleri kısa olmuştur.

PKK ve DHKP'nin ortak imzaladığı protokolün kaderinin de, daha öncekilerine benzeyeceğini söylemek için kahin olmaya gerek yoktur. Çünkü, bu birliğin öncelikle sağlam bir temeli yoktur. Hem siyasi içerik açısından, hem de inşa edilmek istenen devrimci cephe için ortaya konan planın yanlışlığı açısından, bu birliğin temeli sağlam değildir.

Herşeyden önce, bu birliğin ortaya çıktığı koşullara ve temel dürtüye bakmakta yarar vardır. Bilindiği gibi Kasım 1996'nın başlarında, bir kamyonun devlete çarpması sonucu, devlet-mafya-çete üçlüsünün, aslında bir bünyede birleştiği, içiçe olduğu ortaya çıktı.

Devletin kendi pisliklerini örtmeye çalışmasına karşı, belli bir kitlesel hareket, protesto gelişti. Bu protestolar "temiz toplum" kampanyası biçimine büründü; bazı aklı evveller de *"toplumu temizlemek için"* sokakları süpürmeye başladı...

Bu kampanya sürecinde tabii ki, ittifak sorunu da gündeme geldi. Özellikle solculuk adına savunulan belli görüşlerde, talep edilen ittifakta yer alacak güçler, ANAP Başkanı M. Yılmaz'a ve hatta Başbakan N. Erbakan'a kadar genişliyordu.

Bu düşünceyi savunanların başında, PKK Başkanı A. Öcalan ve M. Belli gibileri geliyordu. DHKP ve legal alanda DHKP'nin görüşlerini savunan dergi de belli oranda bu kampanyaya katıldı.

Kampanya sürecinde kitlesel eylemlerin, protestoların çoğalması ve kitlelerin hareketliliğinin yükselmesine bağlı olarak, devrimci ve devrimci olma iddiasında olan örgütlerin, kitle kuyrukçuluğu siyaseti kendisini yeniden gösterdi.

Susurluk sonrası dönem bunlar tarafından, gerek kitlelerin mücadelesinin niteliği ve düzeyi açısından, gerekse de hakim sınıfların andaki durumunun değerlendirilmesi açısından abartıldı. Öyle ki, bunlara göre *"Burjuvazi çürümüştür. Gücünü, manevra olanaklarını büyük ölçüde tüketmiştir." (H. İ. Kurtuluş dergisi sayı 13, sayfa 3)*

Burjuvazinin bu durumuna karşı halk ise, devlete karşı hoşnutsuz ve bu hoşnutsuzluğunu mücadeleye dönüştürmüş, almış başını gidiyor... Fakat, "sol güçlerin" birlik olmamaları ve hareketi bir merkeze yöneltmedikleri durumunda bu mücadele, *"otomatikman burjuvazinin değirmenine su taşımış, sol burjuva muhalefete yedeklen"*me tehlikesiyle karşı karşıyaymış.

Protokolün amacı ve temelleri...

AMAÇ nedir? *"Bu birliğin temel amacı; halklarımızın cephe birliğini sağlamaktır. Halklarımızın savaşını her düzey-*

de ortaklaştırıp geliştirmektir." (Ortak bildiri, Serxwebun sayı 180, sayfa 5)

Birliğin temel amacı, ülkede yürüdüğü söylenen savaşı geliştirmektir. Sözkonusu cephe birliği, "devrimci cephe" olarak gösterilmektedir. Ama, amacın ortaya konduğu yerde, birliğin kendisi amaç haline gelmektedir. Yani amaç, Türk devletini yıkmak ve bu amaca varmak için de, halkların birliğini sağlamak değildir. Amaç, birliktir...

Peki ama bu birlik gerçekte kimlerin birliğini amaçlamaktadır?

"Tüm ezilenler, düzenin ezdiği, yok etmek istediği tüm uluslar, azınlıklar, emekçiler, hatta tek tek kişiler, yurtseverler, demokratlar, ilericiler, faşist düzene karşı olan, emperyalizme karşı olan, inançlarını yaşamayan, kendilerini ifade edemeyen herkes birleşmelidir.

Birlik tüm bu kesimlerin birliğini amaçlamalıdır." (aynı yerde)

Protokolde bu genellikte ortaya konan, birleştirilmek istenen güçlerle devrimci bir cephe inşa edilmesi hedeflenmektedir. Peki gerçekler nedir?

a) Halkların birliğinin sağlanması konusunda, PKK'nın Kürt halkını temsil ettiğini varsaysak bile, Türk halkını kim, hangi örgüt temsil edecek? Kim ve hangi örgüt, Türkiyeli işçi ve emekçileri örgütlemiş ve peşinde götürebilecek durumda? Hiçbiri. DHKP'nin Türk halkını temsil etmesi, sadece formel bir temsilciliktir.

Böylesi bir birlikle, halkların birliği gerçekleştirilemez. Bu açıdan soruna yaklaşıldığında, anda halkların birliğini örgütlü bir çatı altında birleştirmenin somut koşulları yoktur. Bunu sağlayabilmenin en temel ön koşulu, işçi ve emekçiler içinde önemli düzeyde örgütlenmiş olması, işçi sınıfının öncü kurmayının, Komünist Partinin inşa edilmesidir.

b) PKK'nın birlik isteği gerçekte ne için, kimle? Bu konuda A. Öcalan, MED-TV'de yaptığı son dönemdeki konuşmalarında, "siyasi çözüm" için mücadele ettiklerini, *"Türkiye'nin demokratikleşmesi"* için Erbakan'a, M. Yılmaz'a, *"demokrasi isteminde tutarlı olmaları"* halinde destek vereceklerini yineledi.

Yine, *"demokrasi kabul edilsin, Kürt kimliği kabul edilsin, biz 24 saat içinde savaşı bitiririz"* yönlü açıklamalarda bulundu. *(7.2.1997 tarihinde MED-TV'deki konuşmasından)*

Yine aynı konuşmasında A. Öcalan, TC'nin yeni bir Anayasa'ya gereksinim duyduğu ve bu Anayasa'nın Kürtlerin kimliğinin girmediği koşullarda Türkiye'nin Anayasa'sı olamayacağını açıkladı.

Yani son yıllarda uğruna mücadele edilen "siyasi çözüm" için PKK değişik güçlerle birlikler yapmaya çalışmaktadır. Bu güçler, somut olarak Kuzey Kürdistan'da yürüyen savaştan çıkarı olan hakim sınıflar dışında; alışılmış deyimiyle hakim sınıflar içindeki "şahin" kesimi dışındaki bütün güçler olabilir. "Siyasi çözüm" için ve bu "çözümden yana olan" herkesle birlik, PKK'nin siyasetidir. DHKP'yi de devrimci bir cephe kurma yanlısı olduğunu göstermek için de kullanmaya çalışmaktadır. Kendilerinin devrimci bir temelde birlikten yana olduklarını göstermek için, antiemperyalist pozlara bürünmekte ve halkların birlikte iktidarının savunuculuğu yapılmaya çalışılmaktadır.

DHKP şahsında, siyasi çizgisinin yanlışlarına rağmen, antiemperyalist mücadele isteminin varlığı sözkonusudur. Peki ama bu, PKK şahsında da böyle midir? Hayır! PKK işine geldiği için; *"Emperyalizme karşı olmak ve bağımsızlığımızı savunmak birliğimizin temellerinden biridir."* tespitine imza atmıştır. *(Serxwebun sayı 180)*

Bu imzaya uygun davransa, o zaman denebilir ki, PKK kendi tavrını düzeltiyor. Fakat durum böyle değil. Sözkonusu protokol imzalandıktan sonra A. Öcalan ve PKK'nin tavırları, protokolde tespit edilen, emperyalizme karşı savaşma anlayışına tamamen ters olmuştur. En son örneği, Moskova'da yapılan, *"Kürt ve Rus Halklarının İşbirliği Üzerine Perspektifler Konferansı"*nda ERNK şahsında PKK'nin tavrıdır. Bu konferansta somut olarak Rus emperyalizminin bazı temsilcileriyle, Rus emperyalist devletiyle Kürtlerin ilişkileri ve Rusya'nın Kürtlere destek vermesi konularında pazarlıklar yapılmıştır.

Yani PKK, gerçekten emperyalizme karşı değil ve emperyalizme karşı mücadele de vermemektedir. Temel siyaseti, emperyalist güçlerin desteğini sağlayarak, "siyasi çözüm" için Türk devletine baskı yaptırmaktır.

KISACASI, protokoldeki antiemperyalist olma temeli, bir ayağıyla boşlukta durmaktadır. Protokole imza atma bağlamında PKK, DHKP'nin çizgisine yaklaşmış olsa da, gerçekte DHKP, PKK'nın gerçek yüzünü gizlemesine yardımcı olmaktadır.

Halkların birlikte mücadelesi ve iktidarını savunduklarını söylemeleri de, antiemperyalist olmak gibi, bir ayağıyla havada olan, kitleleri aldatmaya ve bilinçlerini karartmaya hizmet eden bir iddiadır.

Halkların iktidarı, esas olarak RP-DYP iktidarına karşı savunulan, bir tür yerel meclisler oluşturup kitleyi birleştirmek ve TC devletinin varlığını sorun haline getirmeyen, alternatif bir meclisin kurulması ertesinde demokratik bir anayasanın oluşturulması çerçevesinde savunulan bir iktidardır. Yani iktidardan anladıkları, devlet iktidarı, sömürü sisteminin yıkılması değildir.

Bu anlayış, en açık biçimiyle şu tespitte ortaya çıkmaktadır:

"... Halklarımızın iradesini yok sayan, her türlü örgütlenmesini yasaklayan, söz ve karar hakkını gaspeden bütün anti-demokratik uygulamaları, faşist 12 Eylül anayasasını geçersiz sayarak, en geniş halk güçlerinin katılımıyla, bağımsızlık ve demokrasiyi hedefleyen bir anayasa taslağı hazırlayıp bunu halka maletmeyi, bu çalışmanın içine bütün anti-faşist, anti-emperyalist, özgürlükten, adaletten yana tüm örgüt ve partileri ve kişileri çekmeyi bir görev olarak önümüze koyuyoruz." (Serxwebun)

Bu tavır, bağımsızlık ve demok-

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

rasi savunusu adına takınılmaktadır. Niyet ne olursa olsun, buradaki tavırla, en iyi halde savunulacak olan demokrasi, burjuva demokrasisidir. Cephenin, devrimci olması isteniyorsa eğer, onun en temel şartı, faşist Türk devletinin yıkılması için mücadele etmek ve tutarlı antiemperyalist olmaktır. Özcesi, kapitalist sisteme ve TC koşullarında bu sistemin devletine karşı olmak, yıkmak için mücadele vermektir.

Yukarıdaki tavırda ortaya çıktığı gibi, en iyi halde 12 Eylül Anayasası ve diğer antidemokratik yasaları geçersiz sayacak, alternatif bir anayasanın savunuculuğu yapılmaktadır.

DEVRİMCİ bir cephenin inşası için öncelikle devrimci içeriğe sahip bir platformun ortaya konması gerekir. Ama protokolün kendisi böyle bir platform değildir. Bunun da ötesinde, *"Devrimci Cephenin İnşaası İçin Çağrımızdır!"* başlığı, gerçek yaklaşımı gizlemeye hizmet etmektedir.

Adı devrimci cephe olarak konsa da, bu cephe, zamanı belli olmayan bir tarihe ertelenen bir cephedir. Bugün, içinde bulunulan anda, yapılmak istenen temel şey, *"Demokratik bir cephenin inşaa edilmesidir." (Serxwebun 180)*

Buna göre:

"Bugünün somut görevleri ışığında halklarımızın demokratik muhalefetini örgütlemek için tüm güçleri kucaklayacak bir meclisi geliştirmeyi, halklarımızı bu meclis aracılığıyla söz ve karar sahibi kılmayı, kendi kaderlerini kendi elleri arasına alabilmeleri için bunun fırsat ve olanaklarını yaratmayı, bunun için en küçük yerleşim birimlerinden en büyük metropollere kadar her alanda yerel halk meclisleri oluşturmayı bir görev ve hedef olarak önümüze koyuyoruz." (aynı yerde)

Sözkonusu meclislerden ne anlaşıldığı ise A. Öcalan'ın şu tavrından ortaya çıkmaktadır:

"Örneğin, sanırım Güney Afrika Kongresi örneği var, yine Filistin Kurtuluş Örgütü örneği var. Bu örneklerin hem meclisleri vardır, hem de yürütme kuvvetleri vardır. Bence tam Türkiye'de halk muhalefetine de hem böyle bir karar meclisi, ki meclisten anlaşılması gereken sanıyorum karar organı olmasıdır. Bir de yürütme organı gereklidir. Meclis olursa, salt bir danışma, bir tartışma organı akla gelebilir. Ama yürütme oldu mu bu daha fazla iktidara bizi yönlendirir. Örneğin bir FKÖ örneğinde, Filistin Yasama Meclisi vardı, ve alternatif bir meclisti bu." (Özgür Politika, 14 Ocak 1997)

Burada aslında temel anlayış ortaya çıkmaktadır. Bu birliğin, iktidara gelmekten anladığı, işçi ve emekçilerin örgütlülüğü ve savaşımı temelinde faşist Türk devletinin yıkılmasıyla kurulacak olan iktidara sahip olmak değildir. Sistem içi, silahlı mücadelenin de desteğiyle varılacak bir anlaşmayla, Anayasal reformlarla hükümet etmektir, bunların iktidara gelmekten anladığı şey.

Devrimci cephenin inşası için bugün görev olarak tespit edilen demokratik cephe yaratma görevi, aslında, bugün savunulan birlik sorununun özünü oluşturmaktadır. Somut görevleri, demokratik bir muhalefet örgütlemesini gerektiriyormuş?!! Bu yüzden de ve bu temelde de devrimci cephenin inşasındaki bir aşama da, demokratik cephenin oluşturulması oluyor...

Bu konudaki tavırları şöyledir:

"İttifakımız hayatın bütün alanlarında demokratik mücadelenin birliğini sağlayıp demokratik bir cephenin inşaası için adımların hızla atılmasını kararlaştırmıştır. Bunu bütün güçleri birleştirmenin ve bu birliktelik temelinde devrimci cephenin oluşturmasının bir aşaması olarak görmekteyiz." (Serxwebun 180)

KISACA toparlarsak, devrimci cephe inşası için yapılan çağrı ve imzalanan ortak protokol, görünüşte devrimci, antiemperyalist biçime büründürülmeye çalışılmış olsa da; gerçekte burjuva demokratik muhalefetin, bu bağlamda "demokratik cephenin" oluşturulmasını hedefleyen bir bildiridir, açıklamadır.

Devrimci cepheden bahsedilmesi, bu protokolün gerçekte reformist olan içeriğini gizlemeye hizmet etmektedir. Devrimci cephenin inşası için yanlış bir plan sunulmaktadır. Yaratılmak istenen bu cephe de, yanlış bir temele sahip, geleceği olmayan bir birliktir. Bu birliğin propagandacılarından biri olan A. Öcalan, bir yandan Türkiyeli örgütlere birleşme çağrısını yaparken, aynı zamanda "Türk solu" dediği kesim hakkında, *"ahlaksızlık bu sağdaki kirlenmeden daha fazladır"* değerlendirmesini yapmaktadır.

Yani eğer bu birlik herhangi bir nedenden dolayı bozulur –ki sonuç itibarıyla bozulacak da– ve PKK burjuvaziye daha yakınlaşma imkanına kavuşursa, o zaman "Türk solunun" ne kadar *"ahlaksız"* olduğu, *"kirlendiği"* ve aslında bunların *"her zaman şoven, ırkçı ve kemalist"* oldukları vb. vb. suçlamalarda bulunacaktır.

Bugünkü güçler dengesinde yapılacak ittifaklar ve kurulacak cepheler bağlamında sorulması gereken şey, kim kimi kullanmaktadır? Kim kime hizmet etme konumuna düşmektedir? Bu birlikten kârlı çıkacak olan devrimcilik değil reformizmdir.

Devrimci cephe inşa çağrısı, gerçekte, Susurluk sonrası gündeme gelen "temiz toplum" kampanyasının kuyruğuna takılan ve kuyrukçulukla bağ içinde reformizmi gizlemeye hizmet eden, kitlelerin bilincini karartan bir çağrıdır. Bu çağrı, kitle kuyrukçuluğu temelinde yükselen ve kitlelerin duygularını istismar eden, birlik konusunda demagoji yapan bir çağrıdır. Gerçekleri çarpıtmaktadır.

Bugün acil görev, şu ya da bu güçlerin cephesel birliğini yaratmak değildir! Özgürlük ve demokrasi için mücadele edilmek isteniyorsa, halkların mücadelesinin birliği ve ortak iktidarı isteniyorsa eğer, o zaman devrim için mücadelenin, devrimci mücadelenin yükseltilmesi gerekir.

Devrime önderlik edecek, devrimci bir cephe de kurabilecek olan Komünist, Bolşevik Parti'nin inşası ve işçi ve emekçilerin bu parti önderliğinde örgütlenmesi için mücadeleye!

Devrimcilik adına kitlelerin bilincinin karartılmasına son!

15.02.1997 ▲

8 MART'97

Komünist Kadın Hareketi'nin inşası için ileri!

Yeni bir 8 Mart daha yaklaşıyor. Kadınların kurtuluşu mücadelesinin simgesi 8 Mart, bu yıl kemalist faşistlerle dinci faşist kesim arasında giderek şiddetlenen kapışmanın gölgesinde geçmeye aday. 15 Şubat'ta Ankara'da yapılan "Şeriata karşı kadın yürüyüşü" bunun işaretidir.

Refahyol hükümetinin kurulmasından bu yana Kemalist kadınlar hareketlendi. CHP ve CHP'li kadınların başını çektiği Kemalist kadın hareketi, şeriat düzeninin kadınların hakları ve konumunu bugünün de gerisine düşüreceğine işaret ederek, dinci kesime karşı yükselen tepkiyi kendi potasında eritme peşinde. Kemalist kadın hareketinin temel özelliği, kadın haklarını savunma adına bugünkü faşist düzenin savunuculuğunu yapmasıdır. Kemalist kadın hareketi bugün kendini tamamıyla Refah'ın önünün kesilmesine ayarlamıştır. Ve bu yönde onlara her şey mübah görünmektedir; ordu ve darbe şakşakçılığının başını çekenler bunlardır.

Diğer taraftan bugünkü hakim sınıf partilerinin sahtekarlığından, yiyiciliğinden usanmış, arayış içinde olan işçi ve emekçi kadın kitlelerini kendine doğru çekmekte oldukça başarılı olan Refah Partisi vardır. Refah Partisi, kitlelerin dini duygularını sömürmekte, dürüst politikacılara ve adil bir topluma olan özlemi kendine kaldıraç olarak kullanmaktadır. Ürkütücü olan şey, Refah Partisi'nin kadınların özgürlüğünü ve eşitliğini kökten reddeden dünya görüşünü, kadınların kurtuluşu olarak satmayı becermesidir. Öyle ki, kadınların köleliği ve erkek egemenliğinin göstergesi olan "tesettür" için bizzat kadınlar mücadeleye atılmakta ve bu, demokrasi savunuculuğu olarak lanse edilmektedir.

Her iki tarafın ortak yönü, aralarındaki iktidar dalaşına kadınları alet etmeye çabalamasıdır. Bu bağlamda, bir yanda kemalist faşizm, diğer yanda dinci gericilik şeklinde bir saflaşma, işçi ve emekçi kadın kitlelerine dayatılmak istenmektedir. Dinci gericiliğin, kadınların toplumsal konumunu bugünün de gerisine götürmek istediği bir gerçektir.

Ancak, buna karşı kemalistlerle aynı safta, onların kuyruğuna takılarak yürütülen her mücadelenin bugünkü faşist düzenin savunusu anlamına geleceği unutulmamalıdır!

Bu koşullarda biz komünist kadınlara düşen görev, her iki tarafın da sahtekarlığını, gerici yüzünü teşhir etmek; işçi ve emekçi kadın kitlelerine dayatılmak istenen kırk katır mı, kırk satır mı tercihi olduğunu göstermektir. Bu sorunda da kötüler arasında tercih politikası bizim politikamız olamaz! Biz kendi alternatifimizi, kadınlara gerçek kurtuluş yolunu gösteren Komünist Kadın Hareketini yükseltmeliyiz. Birbirinden beter tercihler arasına sıkışmak değil, kendi tercihimiz için örgütlenmek, bugünün temel sorunu budur!

Bu 8 Mart'ta da bütün faaliyetlerimiz bu temel göreve hizmet etmelidir. Gün, bütün imkanlarımızı zorlayarak örgütlenme ağımızı geliştirme günüdür. Gün, sempatizan ve partili kadın yoldaşları daha sıkı bir şekilde mücadeleye çekerek, bütün enerjimizle Komünist Kadın Hareketi'nin inşasına omuz verme günüdür.

Bu bilinçle, 8 Mart'ta bulunduğumuz her alanda kendi bağımsız ajitasyon-propagandamızla, çeşitli eylemlerimizle sınıf bilinçli işçi ve emekçi kadınları Partimize yakınlaştırmak, onları örgütlü mücadelemize çekmek için, haydi görev başına!

► Ne kemalist,
ne de dinci faşizm!
Kadınların kurtuluşu için
yaşasın devrim ve
Sosyalizm!
► Yaşasın Komünist Kadın
Hareketimiz!
► Yaşasın Bolşevik Partimiz!

21 Şubat 1997 ▲

BOLŞEVİK PARTİ
Merkezi Kadın Komisyonu

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin kadınların kurtuluşu sorununda tavrı

ÖZGÜRLÜK ve Dayanışma Partisi (ÖDP), legal parti furyasında piyasaya çıkan partilerden biri. "Solcu" olma, kitle partisi olma, yenilikçi olma adına yerden pıtrak gibi çıkan legal partilerden biri.

ÖDP de diğer legal partiler gibi "klasik" komünist ve işçi partilerinin artık miadını doldurduğu, illegal partilerin kitleselleşme şansı olmadığı, demokratik merkeziyetçilik ve ideolojik, siyasi birlik ilkelerinin yanlış olduğu safsatalarını tekrarlayıp duruyor. Ve kendisini *"tüm emekçilerin, ezilenlerin ve onlarla aynı saflarda yer almayı ve yeni bir dünya kurmayı isteyenlerin partisi"* olarak görüyor.

ÖDP'nin bir özelliği, toplumsal muhalif hareketlerden özellikle kadın ve çevre hareketini bünyesinde birleştirme çabalarına ağırlık vermesi. ÖDP, başından itibaren küçük burjuva, feminist kadın hareketini kendi potasında eritmek için büyük çaba gösterdi ve bu nedenle onun önde gelen isimlerini partiye kazanmaya çalıştı. Hatta partiye feminin bir hava kazandırmak için "**Aşk** ve Devrim" partisi adını verdiler ilk çıkışta.

ÖDP, *"Yeni bir umut, yeni bir ufuk"* vaadediyor kadınlara. Kendini kadınların ezilmişliği ve kadın hareketi konusunda çok duyarlı bir parti olarak tanıtmaya çalışıyor. Örneğin, ÖDP tüzüğünde parti yaşamında kadınlara *"leyhte ayrımcılık"* uygulanacağı açıklanıyor, tüm parti organlarına seçimlerde %30'luk kadın kotası tespit ediliyor ve kadınlara yönelik her türlü şiddet ve taciz, parti disiplin suçu kapsamına alınıyor.

ÖDP şimdilik, var olan çeşitli legal partilerin içinde kadınlara yönelik şiddet ve tacizin parti disiplin suçu kapsamına alınması noktasında ilk ve tek parti olma özelliğini taşıyor. Ve bu noktada kuşkusuz kendine devrimci, hatta Marksist-Leninist diyen, ancak kadınlara yönelik erkek şiddetine karşı kesin tavır takınmamakta direten bir dizi legal ve illegal partiden farklı, olumlu bir tavır takınıyor.

Tek başına bunların var olması ama, ÖDP'nin kadınların kurtuluşu konusunda doğru bir bakış açısına ve eylem programına sahip olduğu anlamına gelmez. Kota uygulamasına bugün doğrudan hakim sınıf partileri dahi geçebiliyor. Kadınlara yönelik her türlü şiddet ve cinsel tacizin disiplin suçu sayılması da basit bir demokratik taleptir.

Bunlar ama, açıktan erkek egemen olan ve bu noktada direnen diğer burjuva partileriyle karşılaştırıldığında, ÖDP'nin en azından tüzük düzeyinde erkek egemenliğine karşı tavır alması ve partili kadınlara daha iyi mücadele koşulları tanıyacağını açıklaması anlamına gelmektedir. Bu noktadan itibaren hangi program ve amaçla nasıl bir mücadele sorulmak ve ÖDP'nin genel karakterine bakılmak zorundadır. Bu parti kadınların kurtuluşu sorununda işçi ve emekçi kadınlara doğru bir perspektif sunuyor mu? Temel sorun budur.

Bu soruya "hayır" diyoruz. ÖDP, genel karakteriyle uyumluluk içinde, kadınların kurtuluşu sorununda küçük burjuva feminizminin pozisyonlarını savunuyor; proleter sınıf bakış açısından uzak bir şekilde legalist, reformist bir program ve eylem planında konumlanıyor.

Küçük burjuva feminizminin bakış açısı, programın daha ilk satırlarında, kapitalizmin egemenliğini ortadan kaldırmayı ve sosyalizmi kurmayı hedeflediğini açıklayan ÖDP'nin **nasıl bir sosyalizm** sorusuna verdiği yanıtta ortaya çıkıyor:

*"Özgürlük ve Dayanışma Partisi, özgürlükçü, özyönetimci, enternasyonalist, demokratik planlamacı, doğa-insan ilişkilerini yeniden tanımlayan, militarizm karşıtı ve **cinsiyetçi olmayan bir sosyalizm** (abç) sermaye güçlerinin egemenliğini ve emperyalizmin tahakkümünü ortadan kaldırarak emek güçlerinin siyasi iktidarının kurulmasını amaçlar."*

ÖDP'nin kuruluş aşamasında yürüttüğü tartışmalardan, burada savunulan pozisyonun Sovyetler Birliği'ndeki Sosyalizm'e ve Komünist Hareket'in geçmişine burjuva liberalizminin getirdiği temel eleştiri olduğunu biliyoruz.

Buradaki *"özgürlükçü"*lük ve *"özyönetimci"*lik proletarya diktatörlüğünün yerine, *"demokratik planlamacı"*lık merkezi planlamacılığın yerine bilinçli bir şekilde geçirilmiş kavramlardır ve bu nitelikleriyle geçmişe yönelik eleştiriyi ifade etmektedir. Aynı şekilde *"cinsiyetçi olmayan sosyalizm"* de bir yanıyla geçmişe yönelik bir tespittir.

Esasta 80'li yılların ortalarında ortaya çıkan ve sosyalizmle feminizmin "sentezi" bir pozisyonun savunucularının yaklaşımıdır. Bunlara göre, geçmişteki sosyalizm (kastedilen SB'deki sosyalizmdir) *"cinsiyetçidir"*. Komünist Partisi ve Sovyet devleti *"cinsiyetçidir"*. Bu, Komünistlerin ve Sovyet kitlelerinin ve evet Komünist kadınların kadınların kurtuluşu için mücadelede hangi büyük zorlukları aşarak ilerlediklerini, kazanımlarını görmek istemeyenlerin tavrıdır.

SBKP ve Sovyet devletinin, toplumda ve partide erkek egemenliğini kırmak için, erkek şovenizmini yoketmek için bilinçli bir mücadelenin izleyicisi olduğu olgularına gözlerini kapamaktır.

Peki, *"yaşanan sosyalizmi" "cinsiyetçi"* değerlendirenlerin koydukları çözümleme nedir? "Cinsiyetçi olmayan sosyalizm" nedir, nasıl bir şeydir? Savunulan sosyalizm anlayışı hangi "yeni" talepte dile getirilmektedir?

ÖDP programında buna cevap yok. Programın çeşitli yerlerine yerleştrilmiş *"kadın", "kadın-erkek eşitliği"* sözcüklerini bir yana bırakırsak, programın "kadınlara özgürlük" bölümünde ileri sürülen talepler şunlardır:

"Hukukun erkek egemenliğini esas alan yapısında köklü bir değişime gidilmeli ve kadınlara karşı cinsiyetçi hükümler yasalardan ayıklanmalıdır. Tüm eğitim kurumlarının müfredatı cinsiyetçi anlayışlardan arındırılmalıdır.

–Kadınların bedenleri ve yaşamları üzerindeki her tür denetime son verilmeli, kendileri üzerinde sadece kendilerinin söz hakkı olduğu kabul edilmelidir.

–Hukukta «kadınlara karşı suç» kavramı oluşturulması, bekaret kontrolü gibi uygulamalar cinsel şiddet kapsamında görülmelidir.

–Kamusal ve bütün yaşama ve çalışma alanlarında ve savaşta erkek şiddetine karşı kadınlara yardım sağlayan danışma merkezleri ve sığınma evleri merkezi ve yerel yönetimlerce finanse edilmeli ve kadınların yönetimine bırakılmalıdır.

–Erkek egemenliğinin bütün toplumsal düzeylerde ve çalışma alanlarında sona erdirilmesi amacıyla, kadınlar ev işlerine mahkum edilmemelidir. Kadının ücretsiz ya da düşük ücretle çalıştırılmasına son verilmeli, kadınların her alanda eşit hak ve eşit ücretle çalışma hakkı teminat altına alınmalı, kadının eğitim ve çalışma hakkının yerleşip kökleşmesi için lehte ayrımcılık ilkesi yasayla desteklenmelidir.

Ailenin kadın emeği üzerinden örgütlendiği işler toplumsal örgütlenme içinde çözülmeli, geleneksel cinsiyetçi işbölümünün bu hizmetlerde yinelenmemesi sağlanmalıdır. Yerel yönetimler ve kamu kurumları tarafından finanse edilen, kullananlar ve çalışanlarca denetlenen yemekhaneler, çamaşırhaneler, kreşler açılmalı, yaygınlaştırılmalıdır." (ÖDP Programı)

Burada doğru yanlış bir takım talepler alt alta dizilmiştir. Bu talepler savunulurken hep "yapılmalı", "edilmeli" denmektedir. Nasıl gerçekleşecek ve kim gerçekleştirecektir bunları? Kapitalizmi ve erkek egemenliğini aşmayı ve Sosyalizmi kurmayı hedeflediğini söyleyen ÖDP, neden "yapacağım", "edeceğim" dememektedir?

İşin aslına bakılacak olursa, bu konuda kendisine güvenememektedir de ondan! Kadınların kurtuluşu için de şart olan devrimci toplumsal dönüşümleri gerçekleştirecek bir parti olmayı, devrimci proletaryanın sınıf partisi olmayı laf düzeyinde dahi hedeflememektedir de ondan! ÖDP, savaşan bir sınıf partisi değil, küçük burjuvazinin "çoğulcu" tartışma kürsüsü olmaya karar kılmış bir kere...

Bu temel sorunu bir kenara bırakıp tek tek talepleri ele aldığımızda da, karşımıza çıkan tablo pek farklı değildir. Talepler alt alta sayılırken, bunların hangisinin temel talepler olduğu, hangisinin kısmi talep olduğu konusunda bir ayrım, bir sıralama yapılmamaktadır. Örneğin, demokratik devrimin çözmesi gereken temel bir sorun olan *"tam hukuksal eşitlik"* ya da ÖDP'nin söylemiyle *"hukukun erkek egemenliğin esas alan yapısında köklü değişiklik"* talebiyle yanyana, bir solukta kısmi bir talep olan *"tüm eğitim kurumlarının müfredatı cinsiyetçi anlayışlardan arındırılmalıdır"* talebi savunulmaktadır.

Bu ilk talebin alt şıkkında yeralan *"kadınların bedenleri ve yaşamları üzerindeki her tür denetime son verilmeli, kendileri üzerinde sadece kendilerinin söz hakkı olduğu kabul edilmelidir"* talebi, burjuva kadın hareketi tarafından savunulagelen, bir yanıyla ama yanlış olan bir taleptir. *"Bedenim bana aittir!"* sloganı, Avrupa'da kürtaj yasağına karşı burjuva kadın hareketinin baş sloganı olmuştur.

Kadın hareketinin kürtaj yasağına karşı mücadelesi kuşkusuz haklı bir bir mücadeledir. Bir dönemler bu mücadeleyi yürüten, önderlik eden bizzat Komünist Kadın Hareketi'ydi. Ancak, onlar burjuva kadın hareketinin tersine, bu mücadeleyi "bedenim bana aittir" şiarıyla yürütmemiştir!

Talep, *"kadınların bedenleri ve yaşamları üzerindeki"* **–"her tür" değil, ama–** *"erkek egemen denetime son!"* şeklinde olsa, problem yok! Bununla karşı çıkılan şey gayet açıktır. İster devlet tarafından, isterse tek tek bireyler tarafından gelsin, ister toplumsal isterse "özel alanda" olsun, bekaret kontrolü, şiddet, cinsel şiddet ve tacizin ve kadınların cinsel özgürlüğünün kısıtlanmasının reddi! Fakat yukarıda ÖDP'nin savunduğu gibi, kadınların bedenleri ve yaşamları hakkında *"sadece kendilerinin söz hakkı"* olduğunu söyleyen ve ***"her türden denetimi"*** reddeden sözümona radikal tavır, küçük burjuva bireyselciliğinden başka birşey değildir.

Kadın ya da erkek; insanlar toplumsal varlıklardır ve onların yaşamları hakkında toplumun da söz söyleme hakkı vardır. Sağlıklı bir toplum ve sağlıklı insanlar için, aydınlatmadan kampanyalara, yasaklardan cezalandırmalara kadar bir takım önlemlerin alınması doğru ve gereklidir.

Diğer iki ana maddede savunulan talepler söylem düzeyinde doğru olan taleplerdir. Bunların gerçekleşmesi ama, ancak sosyalizmde mümkündür. Bu noktada da ÖDP programında bir ayrım yoktur. Demokratik taleplerle sosyalist talepler arada hiçbir fark gözetmeden ardarda sıralanmaktadır. Fakat yukarıda da söylediğimiz gibi temel yanlış salt bu değildir. ÖDP, bu ve benzeri taleplerle seçimlere katılıyor ve bu talepler –hem de yerel düzeyde– gerçekleşebilirmiş hayallerini yayıyor:

"Sırtımıza yüklenerek bizleri toplumsal, siyasal yaşamdan önemli ölçüde koparan ev işleri ve çocuk bakımını karşılıksız gerçekleştirecek yerel yönetimleri kurmak için!... Özgür, eşit, savaşsız, kadın-erkek ayrımının yapılmadığı, bizlerin de söz ve karar sahibi olduğumuz bir yaşam için güçlerimizi birleştirelim, katılalım, değiştirelim!" (2 Haziran seçimlerinde Bakırköy'de yürütülen kampanya bildirisinden.)

ÖDP'nin reformizmi bu tavırda net bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Bu tavır, faşist TC düzeninin reforme edilebileceği hayallerini yaymaktan, kitleleri düzenin peşine takmaktan başka bir şey değildir.

Nihayet, sözümona "şovenizme" ve "faşizme karşı" ve "barış için" tavır takınan ÖDP'nin Kürt kadınları ve diğer ulusal azınlıklardan kadınlar hakkında tek kelimelik dahi tavrı yoktur. Laf düzeyinde de olsa, sınıfsal ve cinsel baskılara karşı taleplerin sıralandığı bu bölümde, kadınlar üzerindeki ulusal baskılar es geçilmiştir. Ulusal sorun bağlamında, diğer bölümlerde takınılan tavır da milliyetçi ve oportünisttir.

19 Şubat 1997 ▲

BOLŞEVİK PARTİZAN 109 / 1997

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

Filipinler Komünist Partisinin Enternasyonal İlişkilere ilişkin Yönergeleri -1994

Aşağıda, Filipinler Komünist Partisi'nin (FKP) Enternasyonal İlişkileri konusundaki yönergelerini yayınlıyoruz. FKP hakkında daha önce de bilgi vermiş, onun kimi belgelerini yayınlamıştık. Bu partiyle en temel ayrılık noktamız, Mao Zedung Düşüncesi'nin bu parti tarafından çıkış noktası alınmaya devam edilmesidir. Ancak, şimdiye kadar yürütülen tartışmalar bu partinin Mao Zedung Düşüncesi savunusu, birçok "Maoist" partinin Mao Zedung Düşüncesi savunusundan değişiktir.

Enternasyonal ilişkiler konusundaki yönergelerde, bizim tartışmamız açısından özellikle çifte üyelik konusunda söylenenler ilginç görünüyor.

Yazı Kurulu

1. FKP, enternasyonal ilişkilerini Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi temel ilkeleriyle ve Filipinlerde ve dünyada proletaryanın ve halkın devrimci mücadelelerine yönelik siyaseti ve kararlarıyla uyum içinde sürdürür.

Bu ilkeler, siyaset ve kararlar kapsamlı ve derinlemesine1992'de başlayan güncel Düzeltme Hareketi tarafından iyi bir biçimde ortaya konmuştur. Düzeltme Hareketini yönlendiren on nokta FKP'nin enternasyonal ilişkileri açısından önemlidir.

2. FKP, yabancı bir Parti ya da Partilerle ilişki kurar, sürdürür veya geliştirirken şu ilkelerden hareket eder:

a) FKP bağımsızlık, eşitlik ve içişlerine karışmama ilkesini yükseltir.

b) FKP karşılıklı destek, ortak çalışma ve karşılıklı çıkar birliği ilkelerinin gerçekleştirilmesini hedefler.

3. FKP diğer Partilerle iki tür ilişki geliştirmeye çalışır:

a) Marksizm-Leninizm-Mao Zedung Düşüncesi ve proleter enternasyonalizmle ideolojik siyasi birlik temelinde bir ilişki.

b) Antiemperyalist, her bir dönemde bir ya da birçok güncel konuda siyasi dayanışma temelinde bir diğer ilişki.

4. FKP enternasyonal ilişkilerinin ana biçimi olarak yabancı Partilerle ikili ilişkileri tercih eder.

İkili ilişkiler, doğal ve gerekli olarak FKP'nin bağımsızlığı ve ilişkide bulunduğu her yabancı Parti ile eşitliği temelinde yürür. FKP ideolojik-siyasi açıdan ve somut ortak çalışma biçimleri açısından ikili ilişkileri çok taraflı ilişkilere tercih etmektedir.

FKP, ideolojik siyasi tartışmaları, ikili ilişkilerde –ilkesel ya da tali– karşılıklı siyasi tartışmayı, anlayış birliği seviyesinin yükseltilmesinin ve pratik ortak çalışmanın bir yolu olarak görür. O, ilişkisi olan Partilerle her konuda, özellikle de kendi ulusal yetkisi dışında olan konularda, tam anlayış ve görüş birliğinin olmasını beklemez.

FKP, ikili ilişkide bulunduğu Parti ile görüş birliği bulunan noktaları çoğaltmaya çalışır ve bu temelde ortak çalışmayı sürdürür, görüş ayrılığı olan noktaları ise araştırmak incelemek üzere bir kenara bırakır.

FKP, ikili ilişkide bulunduğu hiçbir yabancı partiye kendi içişlerine ya da başka partilerle ilişkilerine –bunlar ister ikili isterse çok taraflı ilişkiler olsun– karışmasına izin vermez.

5. FKP, aşağıdaki hedefler için konferanslara, seminerlere, panellere katılma biçiminde vb. çok taraflı ilişkilere girer:

a) Konularla ilgili kendi görüşünü ortaya koymak için;

b) kendi tecrübelerini ve görüşlerini diğer partilere aktarmak için ve

c) ortak bir anlayışı ve ideolojik-politik açıdan ortak çalışmayı ya da anti-emperyalist dayanışmayı teşvik etmek için.

FKP, Marksist-Leninist olma iddasında bulunan tüm partilerin Marksist-Leninist ve antiemperyalist pozisyonların açıklığa kavuşturulması aşamasında bulunduğu ve bu pozisyonları devrimci eğitim ve pratik temelinde geliştirebilecekleri görüşündedir. Bu bağlamda FKP, daha önceki ideolojik pozisyonlarına göre olumlu bir gelişme gösteren tek tek partilerin ya da bir grup partinin tüm ileri adımlarını olumlu değerlendirir.

6. FKP, çok taraflı ilişkilerinde kesinlikle bağımsızlık, eşitlik ve içişlerine karışmama ilkeleriyle hareket eder.

a) FKP, nereye hangi biçimde katılacağına ya da katılmayacağına kendisi karar verir.

b) FKP, bir deklerasyona, karara ya da her hangi birçok taraflı anlaşma veya açıklamaya imza atarken kendi değerlendirmesine, fikir ve oybirliği ilkesi ve yöntemine dayanır.

Her FKP delegasyonu ve FKP'nin her türlü çok taraflı toplantılarda vb. her faaliyeti, FKP merkezi yönetiminin kararına bağlıdır. FKP, dayatma anlamına gelen her türlü öneriyi, ya da her türlü manipülasyon çabasını, bu hakkı kendinde gören herhangi bir merkezi, bir grup partinin çoğunluk kararını, herhangi bir partinin birlik için planını ya da başka partilere karşı düşmanca yönelimini, hamiliği veya FKP'nin enternasyonal ilişkiler ilkelerinin herhangi birine ters düşen her türlü faktörü ve görüşü reddeder. Bugün dünyada kendisini proleter devrimin enternasyonal merkezi sayabilecek veya partilerin ortak bir şekilde Marksizm-Leninizme sıkı sıkıya sarılması gerektiği dışında, enternasyonal komünist hareketin birliğinin nasıl olacağına karar verecek bir ya da bir grup partinin olmadığı bizim görüşümüzdür. Geçmişte, iktidarda olan komünist ya da işçi partilerinin neden kendilerini proleter devrimin dünya merkezi olarak lanse etmediğini anlıyoruz. Bu noktada, bir partinin diğer bir partiye ya da bir grup partiye tabi olmasına karşı haklı itiraz, buna ek olarak objektif koşullar, sübjektif faktörler ve sorumluluğun yükü vardır. Biz, eğitim ve birbirinin tecrübelerinden ve görüşlerinden öğrenmek için ideolojik, politik veya jeografik yakınlık temelinde partilerin yanyana gelmesinin çok çeşitli biçimlerinin olabileceğini kabul ediyoruz.

Biz, çeşitli toplantılarda bir partinin ya da bir grup partinin bakış açısıyla "enternasyonal merkez" veya "Enternasyonal Komünist Hareketin Birliği" kavramlarını dayatmaya çalışan girişimleri idealist, boş ve yıkıcı olarak görüyoruz.

FKP, daha önce birbirine düşman olan ve birbirlerine aşağılayıcı veya kolaycı bir şekilde şu ya da bu ülkenin uzantısı olma etiketini yapıştıran partilerin bazı toplantılarda şimdiye kadar görülmemiş ölçüde, Marks-Engels-Lenin, Stalin ve Mao'yu kapsayan geniş bir alanda temel ilkeleri incelemeye hazır olduklarını göstermelerini sevinçle karşılar.

8. NDF (National Democratic Front –Ulusal Demokratik Cephe), NDF uluslararası ilişkiler için Başkan Yardımcısı ve onun temsilciler ağı aracıyla örnek ilişkiler, diplomatik ilişkiler ve diplomatik görevlerini yerine getirmede kendilerine yardımcı olacak diğer ilişkiler geliştirmeye yetkilidir.

NDF Filipinler devrimci güçlerini ve halk hükümetini Filipinler gerici hükümetiyle görüşmelerde temsil etme görevine ve aynı şekilde savaşan taraf olarak kendini diplomatik olarak kabul ettirme ve icabında halk hükümetinin tanınması için uğraşma görevine de sahiptir.

9. FKP, yurtdışında kendi güçlerine ve örgütlerine sahiptir ve kendi güçlerinin denizötesindeki Filipinliler arasında Parti ve kitle örgütleri inşa etme çalışmalarını yönetir. Bunun gerekli ve uygun olduğu, özellikle bu alandaki geçmişteki hatalar gözönünde tutulduğunda açıktır. FKP, aynı zamanda, misafir ülkenin partisinin ve onun kitle örgütlerinin kendi çabalarıyla denizötesi-Filipinliler arasından üye kazanmasını ve arka plan, güncel çalışma ve denizötesi-Filipinliler için perspektifler konusunda FKP ile danışma görüşmelerini onaylar. Devamen FKP, misafir ülkenin partisiyle danışmanın bir sonucu olarak, bazı üyelerinin çift parti üyeliğine sahip olmasına izin verir.

FKP bu anlaşmayı iki temelde yapar:

a. Bir parti ya da kitle örgütüne üyelik kişisel nitelik ve üyenin tercihine bağlıdır.

b. Proleter enternasyonalizmi ilkesi FKP'nin yurtdışında kendi güçlerini geliştirmesine izin verdiği gibi, misafir ülke partisinin de denizötesi Filipinlileri ikamet ettikleri yerde devrimci mücadeleye çekmesine izin verir.

10. FKP'nin proleter enternasyonalizmine en iyi katkısı, ilerleme kaydetmek ve mümkünse Filipin devriminin tam zaferini kazanmaktır.

Aynı biçimde diğer Partilerin de FKP'ye ve Filipin devrimine en iyi desteği, kendi devrimci mücadelelerinde ilerleme kaydetmeleri ve zaferler kazanmalarıdır.

FKP ve Filipin devrimi ilerleme ve zaferlere ancak kendi gücüne güvenme ilkesi temelinde ulaşabilir.

FKP üyelik aidatları ve üyelerinin bağışlarına dayanarak hareket etmeyi ve güçlerini büyütmeyi bilmelidir.

Filipin devrimi ancak Filipin halkının siyasi olarak harekete geçirilmesi temelinde ve devrimci kampanyalardan faydalanan emekçi halkın tahıl ve diğer bağışlarıyla, devrimci güçlerin üretimiyle, belirli nüfus gruplarından alınan vergilerle ve düşmandan el konulanlarla ilerleyebilir.

FKP ve diğer Filipin devrimci güçleri yurtdışından gelen gerekli ve uygun her türlü yardıma teşekkür eder, ancak buna muhtaç değildir. Onlar, böylesi yardımların olumsuz sonuçlarına karşı uyanık olmalıdır. Geçmişteki deneyimler, devrimci güçler için en iyi kaynaklardan tutun, Batılı vakıflardan NGO denilen örgütlere yapılan yardımlara dek, dış yardımların olumlu yanları yanısıra bazı olumsuz sonuçları olduğunu da göstermiştir.

• • •

Filipin Komünist Partisi'nin Enternasyonal İlişkilere ilişkin pozisyonunun FKP Merkez Komitesi tarafından onaylanması

1 MAYIS 1996

1 MAYIS kutlamaları vesilesiyle Filipin Komünist Partisi, proleter enternasyonalizmi ilkesini nasıl kavradığını, bütün ülkelerin işçilerinin birliği ve işçi sınıfının tarihsel misyonunun gerçekleşmesi için nasıl çalıştığını açıklamayı uygun bulur.

FKP'nin enternasyonal ilişkilere ilişkin pozisyonunun buradaki tekrarı, 1994'te tespit edilen yönergelerle uyum içindedir.

Filipin işçi sınıfının öncüsü olarak FKP, Filipin halkına yeni demokratik devrimde öncülük yapar ve sosyalist devrim için zemini hazırlar.

İki aşamalı Filipin devrimi Filipin halkının yararınadır. O, sosyalizm için ve tekelci kapitalizme ve tüm gericiliğe karşı proleter dünya devriminin bir parçasıdır. FKP için bugün proleter enternasyonalist görevlerini yerine getirmek için, Filipinlerde emperyalizme ve komprador ve büyük toprak beyi yerel gerici sınıflara karşı devrimci mücadeleyi ilerletmekten başka daha iyi bir yol yoktur. Şu an halk savaşı Filipin halkının, dünya proletaryası ve halklarının hizmetindeki parti kadrolarından ve üyelerinden en büyük fedakarlığı talep etmektedir.

FKP Marksist-Leninist-Maoist ideolojik çizgiyi yükseltiyor. O, yabancı ilişkiler geliştirirken bu çizginin ışığında hareket ediyor. Bu çizgi FKP'nin proletaryanın devrimci bir partisi olmasını sağlamakta ve aynı zamanda FKP'den antiemperyalist dayanışma ve emperyalizme karşı en geniş enternasyonal birlik cephesi siyasi çizgisini izlemeyi talep etmektedir.

FKP, ideolojik çizgisiyle siyasi çizgisi arasındaki farkı ve diyalektik ilişkiyi görür. Partinin Marksist-Leninist kimliğinin garantilenmesine ek olarak, ideolojik çizgi onu kendisine yakın partilere yaklaşmaya ve tekelci kapitalizme karşı mücadelede mümkün olan en geniş çaplı ilişkileri geliştirme siyasi çizgisini uygulamaya teşvik eder.

Enternasyonal meselelerde olduğu gibi iç meselelerde de FKP devrimci pratiğinde gerçek dünyanın karmaşıklığı içinde faaliyet gösterir.

Siyasi çizgi, ideolojik çizginin daha da geliştirilmesinin somut temelini oluşturur. Enternasyonal ilişkiler geliştirirken FKP şu ilkeleri temel alır:

Bağımsızlık, eşitlik, içişlerine karışmama ve karşılıklı destek ve çıkar birliği. FKP, herhangi bir partiyle her konuda ideolojik veya siyasi açıdan görüş birliğinin olmasını beklemez. Sürekli görüş ve deneyim alışverişi karşılıklı anlayışın ve pratik ortak çalışmanın seviyesinin yükseltilmesine hizmet eder.

FKP ikili ilişkileri tercih eder, çünkü bunlar karşılıklı anlayış ve birlikte çalışma için en kapsamlı imkanı sağlar. İkinci sırada, FKP çok taraflı Konferanslara, panellere, seminerlere vb. katılır. O, her ihtimalde önceden üstünde anlaşılmış olan gündem temelinde sorunlarını uygun bir stilde ortaya koyar, kendi görüşlerini ifade eder. FKP, karşılıklı anlaşma noktalarını ve ortak çalışmayı tanımlamak için iki taraflı açıklama, anlaşma ve kararlar imzalar. Birden fazla partiyle herhangi bir karar ya da başka belgeyi imzalarken son derece dikkatli davranır. Bu esaslı bir tartışma ve imzalayan taraflar arasında birlik ve ayrıca FKP Merkez Komitesinin onayını gerektirir.

FKP, herhangi bir uluslararası merkeze veya herhangi bir partinin ya da bir grup partinin kendini otorite kabul ettiği ve diğer partiler için ideolojik ve siyasi çizgiyi tespit etmeye kalkıştığı, ya da FKP'ye örgütsel disiplin yoluyla revizyonist ya da başka bir burjuva ideolojisini savunan herhangi bir parti veya partilerle ideolojik olarak birleşmeye zorladığı bir partiler örgütüne katılmayı reddeder.

FKP NDFP'nin, NDFP içindeki müttefik örgütlerin ve bu örgütlerin yurtdışındaki kardeş örgütlerinin dayanışmacı ilişkilerini ve diplomatik çalışmalarını destekler. FKP, aynı zamanda tüm legal yurtsever ve ilerici Filipin güçlerini yurtdışındaki sözkonusu örgütlerle dayanışmacı ilişkiler kurmaya teşvik eder. FKP, denizötesindeki yurttaşlarının Filipin halkının devrimci mücadelesini desteklemek ve ona yardım etmek için oluşturduğu destek ve dayanışma gruplarını selamlar ve onlara değer verir.

FKP, yurtdışındaki parti birliklerinde görevlendirilen parti üyelerinin ihtiyaçtan fazla sayıda olduğu durumlarda, belirli bir partiyle karşılıklı anlaşma temelinde belirli FKP üyelerinin misafir ülkede hem FKP hem de ilgili partinin üyesi olmak üzere çift parti üyeliğine sahip olmasını sağlayabilir.

Misafir ülkelerin işçi sınıfının partileri henüz FKP üyesi olmayan ve kendilerinin etki alanlarındaki denizötesindeki Filipinlileri her türlü araçla eğitebilir ve üyeliğe alabilirler.

FKP, denizötesindeki Filipinlileri ikamet edip çalıştıkları ülkelerdeki ilerici sendikalarda ve diğer ilerici kitle örgütlerinde örgütlenmeye teşvik eder.

FKP ve diğer Filipinli devrimci güçler ve Filipin halkı devrimci mücadeleyi kendi gücüne dayanarak yürütmelidir. Onlar dıştan maddi manevi destek bekler ve bunu selamlar, ancak buna muhtaç değildirler. Onlar, yurtdışındaki proletaryaya ve halklara devrimci mücadelelerinde mümkün olan her türlü desteği kayıtsız koşulsuz vermeye çalışırlar. ▲

"Kürdistan'da durum ve örgütlenme perspektifi" konulu seminerler yapıldı!

BOLŞEVİK PARTİ-Yurtdışı Bürosu tarafından düzenlenen Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ve Roja Bolşevik konulu seminerler, 11 Ocak-9 Şubat 1997 tarihleri arasında gerçekleştirildi.

Seminerlerin esas amacı; ulusal sorundaki çizgimizi, BP(KK)'nın inşasının birleşik partiyle ilişkisini ve bugünkü görevleri bir kez daha bilince çıkarmak, bu konularda öncelikle kendi yoldaşlarımızla tartışmak, çizgimizi kavratmaktı.

Seminerlerimizin sadece birinde bir EKİM taraftarı örgüt adına konuştu. Örgüt adına konuşan başkaları olmasa da, bazı seminerlere değişik örgütlerin taraftarları katıldı.

Seminerci yoldaş, konuşmasında özetle şunlara değindi:

►Kürdistan'da durum noktasında, esas olarak Güney ve Kuzey Kürdistan ele alındı. Güney Kürdistan'daki gelişmeler kısaca özetlenip, Barzani ve Talabani'nin ve bunların önderliğindeki hareketin işbirlikçi oldukları, bunların önderliğinde Güney Kürdistan'da kurtuluşun mümkün olmadığı vurgulandı.

►Kuzey Kürdistan bağlamında ise, 1993'de ilan ettiği tek yanlı "ateşkes" sonrasında, PKK'nın sorunu "siyasi çözüm" temelinde ele aldığı ve bundan sonraki dönemde esas mücadelenin, faşist Türk devletiyle anlaşabilmeye yönelik olduğu; silahlı mücadelenin ise, Türk devletini masaya oturtmak için ve bu hedefle yürütüldüğü somut örnekleriyle açıklandı.

Bu hedefe varabilmek ve TC üzerinde "baskı" oluşturmak için PKK'nın emperyalistlere giderek yaklaştığı, emperyalistlerin kabul etmesi halinde PKK'nın işbirliğine hazır olduğu da verileriyle açıklandı. Emperyalistlerin PKK'yi muhatap olarak kabul etmeleri için PKK, emperyalistleri ikna etme mücadelesi vermektedir. Bu mücadelede üç önemli konu öne çıkmaktadır:

Birincisi, PKK'nın "terörist" olmadığına ikna etmektir. Bu konuda A. Öcalan'ın 1995 Eylül ve Ekim aylarında açıklamalarda bulunduğu ortaya kondu. Özellikle ABD Başkanı B. Clinton'a gönderdiği mektupta A. Öcalan'ın, *"her türlü terör eylemini reddettik"* lerini açıkladığı belirtildi.

İkinci olarak, A. Öcalan'ın değişik röportajlarda kendilerinin *"anlaşıldığı gibi ML"* olmadıklarını, *"kendilerine iftira edildiği"* şeklindeki açıklamalarının emperyalistleri iknaya yönelik olduğu vurgulandıktan sonra; A. Öcalan'ın sosyalizmi savunur görünen tavırlar içinde söylediği tek doğru şeyin, PKK'nın Marksist-Leninist olmadığı görüşünün altı çizilerek vurgulandı.

Üçüncü olaraksa, PKK'nın TC'nin sınırlarını parçalamak istemediği, çözümü devlet sınırları çerçevesinde savunduğu anlatıldı.

Bunların dışında, Orta-Doğu'da ise destek sağlayabilmek için, islam dininin savunusuna ağırlık verildiği, islam devleti savunuculuğu yapılmış ve yapılmakta olduğu anlatıldı. İslamcı güçlerin desteğini sağlayabilmenin bir ayağının da Yahudi düşmanlığı yapmak olduğu belirtildi.

►PKK'nın gelişmesi ve Kuzey Kürdistan-Türkiye'deki durum açıklandıktan sonra, milliyetçiliğin kurtuluş olmadığı, burjuva milliyetçi önderliklerle ezilen ulusların gerçek kurtuluşlarını elde edemeyecekleri; sadece geçmişteki deneyimlerin değil, içinde bulunduğumuz koşullardaki örnekler tarafından da bir kez daha onaylandığı vurgulandı. (Eski Yugoslavya, Çeçenistan, Güney Afrika, Filistin vb. örneklere işaret edildi.)

Kuzey Kürdistan'da Marksist-Leninist, sosyalist olma iddiasında olan

---

15 Aralık 1996 tarihinde HADEP'in yapmış olduğu mitingin çağrısı yukarıdaki başlığı taşıyordu. Biz de bölgemizden bu eyleme katıldık. Belirtilen saatte gelerek eyleme gidiş için malzemelerimizi aldık ve üç grup oluşturduk. Alanda buluşmak üzere ayrıldık. Eylem Abide-i Hürriyet alanındaydı. Alana girişte kimi arasokaklardan, kimi de kestirmeden alanın yolunu tuttu. Bu nedenle biz diğer arkadaşlara ulaşamadık arasokaktan yürüyerek alana kitleyle birlikte yol aldık.

Biz arkadaşlarla düzgün bir sıra oluşturup kolkola girdik yürüyorduk, ancak kitle suskundu herkes birilerini bekler gibiydi. Kimseden ses gelmeyince "Yaşasın halkların kardeşliği!", "Susma sustukça sıra sana gelecek!" sloganlarını atmaya başladık, kitle coşkuyla bize eşlik etti. Bir süre bu iki sloganı attık, sonra bunları değiştirmeyi düşündük ama, kitle bizim kitlemiz değildi, denememizden ne sonuç çıkacak derken "Halkların kardeşliği için tek yol devrim!" sloganını attık, kitlenin yarısı bu slogana eşlik etti. Bir daha atma fırsatı bulamadan aramaya takıldık, aramadan çıkınca diğer arkadaşlarla buluşup bir-

PSK, PRK/Rızgari, KKP ve PYSK'nın, gerçekte Marksizm-Leninizmle ilgileri olmadığı üzerinde tezler halinde duruldu. Konuşma içinde, Kuzey Kürdistan'da Marksist-Leninist bir örgütün olmadığı, böylesi bir örgütün inşa edilmesi görevine sahip olduğumuz gerçeğine değinildi.

►Bir Komünist Partisi'nin, öncü örgüt, örgütlü müfreze vb. olması, devrim için KP'nin zorunlu gerekliliği genel yaklaşımının yanısıra, Kuzey Kürdistan'da Bolşevik Parti'nin gerekliliği, Kuzey Kürdistan'da Komünist bir örgütün olmaması gerçeğine de dayanmaktadır. Eğer Kuzey Kürdistan'da Komünist bir örgüt olmuş olsaydı, bugün ayrı bir örgütün yaratılması gerekliliğinden değil, o Komünist örgüt içinde nasıl çalışılacağı, birleşileceği vb. konularından bahsederdik.

►Örgütlenme perspektifi konusunda öncelikle gözönünde tutulması gereken noktalar, özetle şöyle vurgulandı: Bolşevik Parti inşa öğretisi, Kuzey Kürdistan için de geçerli bir öğretidir. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın örgütlenmesi ve inşası, **birleşik** Bolşevik Parti olan BP(KK-T)'nin güçlenmesine paralel olarak gerçekleşecektir. Bu konuda iki temel nokta gözönüne alınmalıdır: Birincisi, devlet-devrim ilişkisi sorunun kavranmasıdır. İkincisi ise, Komünist Partisi eğer işçi sınıfının partisi olacaksa –ki öyle olması gerekir–, henüz zayıf olduğu şartlarda, özellikle ağırlıklı olarak yöneleceği noktaları planlı ve bilinçli seçerek, esas gücünü buralara yöneltmek zorundadır. Bu yerler ise, sanayi işçisinin yoğunlaştığı ve özellikle ağır sanayi işçisinin olduğu yerlerdir.

Bir parti içinde iki ayrı parti sorunu ele alınırken, hedefin aynı olduğu, yani yıkılması gereken devlet iktidarının TC devleti olduğu gözönüne alınarak, uzun vade açısından, bu devlet iktidarını yıkabilecek kilit noktalara yoğunlaşmak gerekir. Bu tabii ki, başka yerlerde örgütlenme yapılmayacak anlamına gelmez. Sorun öncelikle ve ağırlıklı olarak bugün nerelere yönelineceği sorunudur.

Birleşik parti, iki ayrı parti konusunda, RSDİP ve SBKP(B)'nin deneyimlerine baktığımızda, onların birliğe giden yolu ve bölgelerdeki ayrı örgütlenmelerin varlığıyla bizim alacağımız yol bir ve aynı değildir.

"Bin operasyon, üç bin faili meçhul mu? Temiz Türkiye mitingine katıl!"

likte yürümeyi düşündük. Diğer arkadaşlar kestirmeden indikleri için onlara yetişemedik, geri dönüp kuşlama yaptık.

Toplanma alanında diğer arkadaşlarla buluştuk ve onlar da kitleyle yürürken bu eksikliği görmüşler ve demin bahsettiğim sloganlar dışında bizim atmış olduğumuz sloganları onlar da kitleyle birlikte atmışlar. Burada açık olarak şu sonuçlar çıkmaktadır: Bu kitleyi oraya götürenlerin bu konuda yeterli olmadıkları, yani öncülük anlamında, iyi bir öncülük sunamadıkları anlaşılmaktadır.

Ancak kitledeki heyecan ve olumlu gelişmelerin varlığı beni sevindirdi. Daha kararlı yürüyorlardı, sloganlara canlı ve aktif olarak katılım vardı. Burada bir gerçeği daha gördüm: Kitle hareketi, öncüsüyle ve militanca mücadelesini "işçi sınıfıyla" bütünleştirdiği ölçüde daha da güçlenecek devrim cephesini genişletecektir.

Bizim dışımızda başka illegal olarak katılan yoktu. Sonradan Alınteri ve Atılım gazete çevresi pankartla, Kızıl Bayrak gazete çevresi de kuşlamalarıyla katılmışlardı. Bizim açımızdan değerlendirirsek, bu ve benzeri eylemliliklere katılmamız kendimizi kitleyle bütünleştirmemiz açısından iyi olacaktır. Yoksa, başka türlü kitleyle olan bağımızı nasıl güçlendiribiliriz ki: Hem ajitasyon-propaganda yapmış oluruz, hem de pratikte eylemliliğimiz artmış olacaktır. Kitleyle doğrudan bağlantımız olacaktır.

Görünen odur ki, HADEP bu aşamadan sonra kendisiyle yürüyen kitlenin beklentisini karşılayacak bir parti olmadığı ortaya çıktığından bu kitleyi en iyi şekilde tanımak ve onu devrimci mücadeleye çekmek görev ve sorumluluğumuzdur.

Kısaca atılan sloganlar: "Devlet mafya, çete burada; HADEP içeride!" "Zam, zulüm, işkence işte Refahyol bu!", "Kirli savaşa hayır!" vb.

Eskiden olduğu gibi yine resmen belirlenen sloganlar dışında slogan atılmayacağını ve de başka hiçbir pankart ve afişe izin vermeyeceklerini söylediler. Bu, yürüyüşü tertipleyenlerin ne kadar "demokratik" bir yapıda olduklarının kanıtıdır. Bu anlayış çerçevesinde ileride bu kitlenin onlardan kopması günün koşullarında normaldir. Normal olmayan, kitlesel bir güç oluşturan anlayışların bu kadar pasif kalmalarıdır. Buraya kadar gelen kitle birçok şeyi gözönüne alarak gelmiştir.

Bizler bu mücadelelerde ön safları pençinlemeliyiz. Çünkü, bizler kavgayı tarihimizden öğrendik. Çünkü; bizler adımızı şanlı Lenin'in partisinden aldık ve bu şana layık olmak için KK-T'de Bolşevik devrim görevini omuzladık. Bu görevi layıkıyla yapmak bizlere düşmektedir. Bolşevik mücadele dolu günler bizi zafere götürecektir.

Bir Bolşevik Partizan okuru.
20.12.1996

RSDİP oluşturulurken, varolan değişik örgütler birleştirildi. Ama bizim durumumuz bu değil. Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın ayrışması konusu, **birleşik partinin** güçlendirilmesiyle bağ içinde kavranmazsa, soruna doğru bir cevap veremeyiz.

Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın ayrıştırılması konusunda bugün önümüzde duran öncelikli görev, Kuzey Kürdistan'da BP(KK)'yı inşa edebilecek, çalışmaları kendi başına yürütebilecek kadroların ortaya çıkarılmasıdır. Bu önkoşul gerçekleştirilemediği zaman, örgütün ayrıştırılması en iyi halde kağıt üzerinde bir ayrışma olacaktır. Bu da yanlış olur.

►BP(KK)'nın yayın organı olarak düşünülen Roja Bolşevik bağlamında da özetle şunlar açıklandı: Bugün, Roja Bolşevik düzensiz aralıklarla çıkmaktadır. Çıkan 5 sayının 3'ü BP'de çıkan yazıların derlenmesidir. Bilince çıkarılması gereken şey, bugün yapılanın bir ilk adım ve hedefin düzenli, güncelleştirilmiş bir yayın organının çıkarılması olduğudur.

Roja Bolşevik'in görevi, bugün birleşik partinin yayın organı olan Bolşevik Partizan üzerinden esas olarak çözülmektedir. Roja Bolşevik, kendi mekanizmasına, yani işleyen bir örgüte, dağıtım ağına sahip olmadığı sürece, düzensiz aralıklarla çıkmaya devam edecektir.

Bugün yapılan, kuşkusuz yeterli değildir. Ama önemlidir. Ne küçümsemek, ne de büyütmek lazım. Düzensiz aralıklarla da olsa daha sık çıkarılmasına çalışmak gerekir. Bunun için de, Roja Bolşevik'in düzenli çıkmasını isteyen yoldaşlar, bu konuda yapabileceklerini yapmaya, verebilecekleri desteği vermeye çabalamalıdırlar.

* * *

Özetle bu düşünceler açıklandıktan sonra, soru ve tartışma bölümüne geçildi. Tartışmalarda öne çıkan bazı noktalar şunlardır:

Hemen her seminerde yürüyen bir tartışma, PKK'nın değerlendirilmesi ve ulusal harekete destek sorunuydu. Gerek, genel olarak ulusal hareketlerin desteklenmesi, gerek PKK önderliğindeki ulusal hareketin desteklenmesi ve gerekse de, ulusal hareketlerin desteklenmesi bağlamında, içinde bulunulan tarihsel koşulların gözönüne alınıp, her ulusal hareketin somut değerlendirilmesi gerektiği konusunda epey bir kafa karışıklığının olduğu, tartışmalarda bir kez daha ortaya çıktı.

PKK ve önderliğindeki ulusal harekete destek sorununda, iki uç noktanın varlığı kendini gösterdi. Bir kesim, PKK'nın reformistliği, milliyetçiliği ve emperyalistlerle işbirliğine hazır olma tavrını gözönüne alarak, *"artık bitmiştir"*, *"destek verilmez"* yaklaşımına sahiptir. Diğer kesim ise, PKK'nın *"TC devletine karşı savaştığı, emperyalizme darbe vurduğu"* vb. gerekçelerle desteklenmek zorunda olunan bir hareket olduğunu savunmaktadır. EKİM örgütü adına konuşan arkadaşsa, PKK önderliğindeki ulusal hareketin *"devrimci"* bir ulusal hareket olduğunu savunmaktadır.

Bu konuda tartışmaları aktarma yerine, tavrımızı olumlu olarak ortaya koymak istiyoruz:

1) Marksizm-Leninizmin genel olarak hangi ulusal hareketlerin desteklenebileceği sorusuna verdiği cevap ve bizim tavrımız şöyledir: Desteklenecek ulusal hareketler, ulusal-devrimci hareketlerdir. Sözkonusu ulusal hareketin devrimci olmasının temel önkoşulu, bu hareketin genel olarak emperyalizme karşı olması, emperyalist sistemi zayıflatması, ona darbe vurması ve bu hareketin temsilcilerinin, komünistlerin köylülüğü ve sömürülen büyük emekçi yığınları devrimci anlayışla yetiştirme ve örgütlemelerine engel olmamasıdır. Yani komünistlere ajitasyon, propaganda ve örgütleme özgürlüğünün tanımasıdır.

Ulusal devrimci hareketin en temel özelliği, ya da karakteri, bu ulusal hareketin genel olarak emperyalizme karşı olması ve emperyalist sistemi zayıflatması, ona darbe vurmasıdır. Sözkonusu ulusal hareket, herhangi bir emperyalist devlete karşı savaşı bir başka emperyaliste dayanarak veriyorsa, bu, devrimci bir ulusal hareket olamaz. Böylesi hareketler Komünistler tarafından desteklenmez.

2) PKK önderliğindeki ulusal hareket, devrimci bir ulusal hareket değildir. Son yıllardaki gelişme, PKK'nın çizgisinin tamamen reformist bir yörüngeye oturduğunu göstermiştir. Bunların mücadelesi kapitalist sisteme karşı değildir. Tam tersine PKK'nın çizgisi, TC ile, TC'nin varlığını koruduğu şartlarda, anayasal değişikliklerle Kürt sorununa "çözüm" getirmeye çalışan; bunu sağlayabilmek için de emperyalistlerle açıkça anlaşmaya hazır bir çizgidir.

Durumun böyle olduğu yerde, PKK'ya genel bir destek vermek yanlıştır. Bu ulusal hareketin, ulusal baskıya karşı çıkma yanı, kuşkusuz haklı ve demokratik bir içeriğe sahiptir. Fakat bu olgu, PKK'nın desteklenmesini zorunlu kılmaz. Neyin desteklenebileceğine, neyin desteklenmeyeceğine somut karar verilmelidir. Bizim yaptığımız da budur. Yani PKK'nın siyasetini ve yaptıklarını somut olarak değerlendirip, ona göre karar veriyoruz.

3) 1917 Ekim Devrimi sonrasındaki durum ve o dönemde gerek Kemalist hareketin ve gerekse de Afganistan Emiri Amanullah Han önderliğindeki ulusal hareketin desteklenmesi, somut koşulların gerektirdiği bir destektir. Bolşevikler doğru tavır takındı.

Fakat, o döneme bakıp Bolşeviklerin destek verdiği hareketleri örnek vererek, bugün niye PKK, hatta Barzani ve Talabani önderliğindeki ulusal hareketin desteklenmediğini sorup, destek verilmediğindeyse yanlış yapıldığını savunmak; somut tarihsel koşulları birbirine karıştırmak, soruna şematik yaklaşmaktır. Bu noktayı vurgulamamızın gerekçesi, tartışmalarda Güney Kürdistan'daki YNK ve KDP önderliğindeki hareketin 1920'li yıllardaki Kemalist hareketten ileri olduğunu savunanların olmasıdır.

4) Yukarıdaki üç noktanın bilinçte tutulması gerekliliğinin yanısıra, Kuzey Kürdistan'lı komünistler açısından tartışılması gereken ve bugün bilince çıkarılması gereken şey, ulusal harekete destek vermekten çok, bizzat ulusal sorunun çözümü için Komünist bir alternatif yaratmak, ulusal harekete önderlik etmektir. Yani, bu sorun, Kuzey Kürdistan'lı Komünistlerin bir görevidir. Kuzey Kürdistan'lı Komünistlerin bugün andaki hareketi desteklemesi; milliyetçiliği, reformizmi desteklemesi ve kapitalist sistemin devamlılığını desteklemesi demektir.

Tüm bunlardan kendimizi ayırmak için, görev, faşist Türk devletine ve ulusal baskı siyasetine karşı mücade-

leyi Marksist-Leninist bir siyaset temelinde yükseltmektir. Bunu gerçekleştirebilmenin bir önkoşulu da milliyetçiliğe karşı mücadelede proleter sınıf bilincinin yaygınlaştırılmasıdır.

Kafa karışıklığının olduğu ve pek kavranmadığı ortaya çıkan bir sorun da, aynı programa sahip iki örgüt savunusudur. Yani birleşik parti, bu partinin Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan) ve Bolşevik Parti (Türkiye) ile ilişkisi, işlerliği ve benzeri sorunlardır.

Bu konuda birkaç uç var. Biri, birleşik partinin teorik olarak olabileceğini, ama bugün akla yatkın olmadığını savunup, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın bugünden ayrıştırılıp, kendi başına bir örgüt olarak çalışması gerektiğini savunmaktadır. Buna göre, gelecekte, bu iki parti kendi özgür iradeleriyle oturup, birleşmek için anlaşabilirler.

Bir başkası bugün birleşik parti yaklaşımına karşı çıkmasa da, BP(KK) ile ilişki, BP(KK)'nın inşası yolu konusunda net bir düşünceye sahip değildir. Fakat bunlar da, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ın zaman geçirilmeden ayrıştırılmasından yanalar. Bu yoldaşların sorunu kavramamasının yanısıra, gücümüzü yanlış değerlendiren, bizim için hedef olanı, bugünden isteme tavrı öne çıkmaktadır.

Bir diğeriyse, örneğin EKİM adına konuşan arkadaşın tavrında en açık şekilde dile getirilen yaklaşımdır. Buna göre, *"bir program, iki ayrı örgüt olmaz, yanlıştır. Bu, RSDİP'in ve SBKP(B)'nin pratiğine terstir"* vb. vb.. Yani öz olarak, ayrı örgüt olacaksa, ayrı programa sahip olması gerekir yaklaşımı savunulmaktadır.

Tartışmalar içinde bu yaklaşımların yanlışlığı ortaya konulmaya çalışıldı. Fakat bu konuda sorunun kavranması için, önümüzdeki dönemde sorunu olumlu koyan yazı ya da yazılar yazılmalı, sözlü tartışmalar da yürütülmelidir.

Gerek gücümüzün yanlış değerlendirilmesi, gerekse de birleşik parti sorununun iyi kavranmaması, beraberinde bugün için öne çıkan görevlerin tespitinde de ayrı perspektiflere sahip olunmasını ve yanlış beklentileri beraberinde getirmektedir. Örneğin, bir taraftan, çıkarılan Roja Bolşevikleri küçümseyen yoldaşlar, aynı zamanda, Roja Bolşevik'in hemen ayrıştırılmasını ve düzenli çıkarılmasını talep edenlerdir. Bu yaklaşım kuşkusuz kendi içinde çelişkilidir. Ama sorunun doğru kavranmadığını, gücümüzün yanlış değerlendirildiğini de göstermektedir.

Beklentilerin yüksek olduğu, bugünkü görevlerin kavranmadığını gösteren bir başka yaklaşım ise, bizim, Bolşevik Parti (Kuzey Kürdistan)'ı, Kuzey Kürdistan'da inşa edebilecek kadroların yaratılması görevini önümüze koyduğumuz ve sorunun kavranması için çabaladığımız bir ortamda, *"Kürdistan'ın sosyo ekonomik tahlilinin yapılmasını, devrim tipinin ne olduğunun ortaya konmasını, kimlerle ittifak yapılacağı, devrim güçlerinin tespiti, asgari ve azami programın ortaya konmasını"* vb. taleplerde bulunan tavırdır.

Kuşkusuz bütün bunlar yapılması gereken işlerdir. Fakat, bugün önümüzde duran görevleri gözönüne aldığımızda, bu işlerin yapılmadığını görüp, o zaman yanlış yapılıyor diye eleştiri getirmek doğru bir tavır değildir.

Sorun, bilinçli, planlı bir şekilde devrime hazırlanmak, devrime önderlik edecek Komünist örgütü inşa etmektir. Bunun için de, önümüze koyduğumuz hedeflere varmak için, içinde bulunulan andaki esas görevi, halkayı kavramak, hedefe varmak için tayin edici öneme sahiptir.

Gücümüzü abartmadan ve yapabileceğimizin en fazlasını yapmaya çalışarak hedefe adım adım varacağımızdan kuşkumuz yoktur!

O zaman iş başına!

Bolşevik mücadeleyi güçlendirmeye!

13.02.1997 ▲

KISA BİR MEKTUP...

Değerli yoldaşlar,

Bu kısa mektubumla, çalıştığım bir tekstil atölyesinde yaşadıklarım, gördüklerim hakkında sizleri bilgilendirmek istiyorum.

Ben bu tekstil atölyesine bilinçli olarak girdim. Amacım, bu atölyede çalışan genç insanlarla bağ kurmaktı. Bu atölyede toplam üç hafta çalıştım. Aylık olarak 10 milyon verilecekti. Bu atölyede toplam 10-11 kişi çalışıyordu. Çalışma saatlerimiz 8.00-19.00 arasıydı. Yani günde 11 saat çalışıyorduk. Burada çalışanların büyük bir bölümü, 12-19 yaşlarındaki genç kızlardı. Burada çalışanların bir bölümü; yaşı küçük olanlar 4 milyon, 12 yaşın üstünde olanlar 10 milyon, makineci olanlar ise 20 milyon kazanıyorlardı. Bu atölyede çalışanların hiçbirinin ne bir iş güvenceleri ne de bir sigortaları vardı. Çalışanların hepsi sigortasızdı ve haftada 6 gün çalışıyorduk. Bu üç haftalık kısa sürede bu işyerinde çalışanların sevgisini ve sempatisini kazandım. Bunu onların haklarını savunmakla başardım. Sonra bu genç kızlarla sıcak arkadaşlık ilişkileri kurdum. Onlarla ilgilendim, onlara siyasi olarak yaklaştım, onlarla bir dizi sorun üzerine konuştum, tartıştım. Şu anda bu arkadaşların bir bölümüne legal yayınları, bir bölümüne de Bolşevik Partizan vb. yayınlarımızı veriyorum.

Elbette ki bu ilişkiden olumlu bir sonuç elde etmek istiyorum. Amacım bu genç bayan arkadaşları kazanmak!

Burada bir sonuç çıkarmak istiyorum: **Yeni ilişkiler ve yeni insanlar, ancak böyle bir pratikle, yani gidip onların içine girerek, onların yaşadıklarını yaşayarak sağlanabilir. Bu iş ancak böyle olur.** Bunun dışında gelişme, yeni insan kazanma, yeni bağlar sağlama çok yavaş olur. İlişkiler çok sınırlı olur. Ben bu kısacık çalışma pratiğimde bu sonucu çıkardım. Tüm yoldaşları bu pratiği dikkate almaya; zorlukları hesaplayarak yeni bağları bu yolla kurmaya çağırıyorum. Deneyimlerinizi öğrenebilmek için bunları yazın.

Yoldaşça selam ve sevgilerimle

5 Ocak 1997

Bolşevik Parti taraftarı kadın yoldaş. ▲

Rosa Luxemburg ile Karl Liebknecht'i anma eylemleri üzerine:

Rosa ve Karl komünistlerdi ve komünistler olarak da anılacaklardır, HER ŞEYE RAĞMEN!

BU sene de Rosa ve Karl'i anma eylemleri hazırlandı. Bir yandan PDS'in (Demokratik Sosyalizm Partisi) çağrı yaptığı, onbinlerce insanın katıldığı miting, diğer yandan da "devrimci blok"un da hazırlığında yer aldığı yürüyüş...

Miting hazırlıkları genel platform adına yapılmaktaydı ve bunun içinde devrimci blok da vardı. Genel platform adına DKP (Alman Komünist Partisi), AMLP (Almanya Marksist-Leninist Partisi), Antifaşist Aktion (Almanya çapında) Rote Söckchen vs. çağırmaktaydı, diğerine ise değişik antifaşist devrimci gruplar, Anti-AKW (Atom reaktörü karşıtları), RAI Kızıl Antifaşist İnisiyatif), PDS içinde örgütlenen bağımsız gruplar vs. ve yine Antifaşist Aktion (Almanya çapında örgüt). Bu sene devrimci gruplar, önceki seneye göre platform hazırlıklarına daha geniş katılmışlardı.

Daha önceki sene, polis mezar yakınındaki miting alanında ve yürüyüşte saldırıda bulunmuştu. Bu sene daha büyük saldırılar beklenilmekteydi.

PDS, geçen seneye nazaran bu sene kendini yürüyüşten ayırmıştı ve sadece mitinge çağrıda bulunuyordu. PDS, kendini "kaot"lardan, "provokatörlerden" (kastedilenler kendilerini kamufle ederek yürüyen otonom kesimler!) ve "devrimci sorumsuzluk" nedeniyle (kastedilenler, PKK sembolleri taşıyıp dayanışmalarını gösteren devrimci antifaşistler!) yürüyüş hazırlıklarından ayırmıştı. DKP"nin gerekçesi de aynen böyleydi.

Devrimci güçlerse "birlik" adına bunlardan kendilerini kesinlikle ayırmaktan yana değillerdi ve bunun amansız mücadelesini yürütmekteydiler.

Bizler "**Troz Alledem**" ve "**Bolşevik Gençlik**" olarak devrimci blok içinde binlerce kişinin katıldığı yürüyüşte yerimizi aldık. Yürüyüş genel alındığında reformist bir içeriğe sahipti. DKP (AKP) veya MLPD (AMLP) veya REBELL (AMLP'nin gençlik örgütü) gibi reformist, oportünist gruplarla birlikte devrimci, antifaşist gruplar yürüyüşe çağrıda bulunuyorlardı. Bizler yürüyüşü genel olarak reformist değerlendirirken devrimci bloğun Rosa ve Karl'ı değerlendirmelerindeki **ağır** hatalarına rağmen, böyle bir bloğun oluşturulmasını doğru bulduk ve destekledik.

Biz, "Trotz Alledem" olarak yürüyüş hazırlığından dışlanmıştık. "Trotz

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

Alledem" (Bolşevik Gençlik hazırlıklara katılmamıştı) adına, yürüyüş hazırlıklarında Rosa ve Karl'ın komünistler olduklarını, reformizme ve oportünizme karşı amansız bir mücadele verdiklerini vurgularken; bugün de bu tür gruplardan ve içeriklerden kendimizi ayırmamız gerektiğini öne çıkardık.

Bloğun yürüyüşe çağrı bildirisinde bu yapılmazken, tam tersine tüm solun birliği (PDS de dahil) vurgulanmaktaydı. Bu nedenle "Trotz Alledem" olarak bildiriyi imzalamayacağımızı ve ama tüm içerik hatalarına rağmen devrimci bloğu destekleyeceğimizi açıkladık. Devrimci bloğun hazırlığında, ilk başta "Trotz Alledem"e konuşma hakkı verilirken sonuçta bir dizi bahaneyle hazırlıktan dışlandık ve konuşma hakkımızı da reddettiler.

Bizler buna rağmen yürüyüşe katılacağımızı ve fakat bunun, devrimci bloğun yürüyüşü ne derece belirlediğine bağlı olduğunu somut değerlendirip katılacağımızı açıkladık. Hazırlık komitesini aldıkları karar nedeniyle teşhir ettik ve yazılı olarak gruplara dağıttık. Bunda, sonuçta biz komünistlere sansür uygulanırken devrimcilerin kendilerini oportünizme reformizme alet ettiklerini vurguladık.

"Kitleleri korkutmama", "kitlelerden kopmama" adına devrimci güçler bir kez daha reformizm, oportünizm yolunu izlediler. Bu eylemi ele geçiren PDS veya AKP gibi örgütler için bir dizi taviz verildi. PDS, eski sosyalfaşist SED'nin devamı olan, görünüşte Sosyalizm savunuculuğu yapan ve fakat gerçekte Sosyalizm'le alakası olmayan bir düzen partisidir. Ve devrimci, antifaşist güçler "birlik" adına bu gibi örgütlere alet oldular...

Yürüyüş, bizler açısından oldukça canlı ve militan geçti. Devrimci, antifaşist güçler yürüyüşü belirliyorlardı. 8 bin kişinin katıldığı bu yürüyüşte, bizler 50 kişilik bir blokla, sloganlarımızla ve pankartlarımızla kendimizi diğerlerinden iyi bir şekilde ayırdık ve oldukça ilgi topladık. Yürüyüş alanında insanlar yer yer bizimle tartışmaya çalışıyorlardı. Pankart ve sloganlarımızda PDS ve sosyaldemokratları, reformizmi teşhir ettik. Megafonla yaptığımız konuşmalarda kendi görüşlerimizi açıkladık.

Yürüyüşe katılanlar dışında on yoldaş, sabah erkenden miting alanında yayın masamızı açmış ve ajitasyon-propaganda yapmaktaydılar.

Bizler miting alanına girdiğimizde çoğunlukta PDS sempatizanı olan kitleler bize saşkınlıkla bakıyorlardı. Alana geldiğimizde, iki büyük pankartımızın oradaki yoldaşlar tarafından çok iyi bir şekilde, görülecek yerlere aşılmış olduğunu gördük.

Mezar girişi önünde PDS görevlileri bizleri durdurup yürüyüş kolunda taşıdığımız pankartları indirmemizi söylediler. Mezarlığa pankartların sokulmaması, PDS'in ev sahipliği yaptığı miting alanında herkes için geçerli. Bizler güçlü bir şekilde sloganlarımızı haykırdık ve sonunda pankartları toplayıp kendi mitingimizi gerçekleştirdik. 60 kişilik bir güçle, çelengimizle mezara yaklaştık ve bir yoldaş konuşma metnimizi okudu. Yüzlerce kişi, içlerinde antifaşist devrimci blokta yeralan ve "Trotz Alledem"in dışlanmasını savunan kişiler de dahil, herkes dinlemekteydi konuşmayı. Daha sonra slogan atıp Enternasyonal'i söyledik. Bizimle birlikte bir dizi insan birlikte söylüyordu Enternasyonal'i.

O gün miting alanında, balonlu bir pankart uçuyordu. Üzerinde Rosa'nın sözleri: **"Im übrigen bin ich der Meinung, daß dieser Staat zerstört werden muß!"** (*Ayrıca, bu devletin yıkılması zorunda olduğu görüşündeyim!*) ve devamen **"PDS kokuşmuş bir leştir!"** Ne yazık ki bu pankartı kime ait olduğunu henüz çıkaramadık.

Bizler pankart ve sloganlarımızla, yüzlerce yayın, binlerce bildirimizle bu yürüyüşe damgamızı vurduk!

Rosa ve Karl Komünistlerdi ve Komünistler olarak da anılacaklardır: HER ŞEYE RAĞMEN!

16 Ocak 1997 ▲

BOLŞEVİK GENÇLİK ve "TROTZ ALLEDEM" ("HER ŞEYE RAĞMEN") DERGİSİ

1997 yılına girerken Kuzey Kürdistan-Türkiye'de durum!

Tüm milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, devrimciler, yoldaşlar!

1996 yılını geride bıraktık. Dünyada, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de gündemin dolu olduğu bir yıl yaşandı. 1997'ye girerken bir önceki yılın irdelenmesinde de yarar var.

Kuzey Kürdistan'da sürdürülen savaş, deyim uygunsa kilitlenmiş durumda. Faşist Türk ordusunun omuzları çok yıldızlı generalleri, hâlâ Kürt ulusunun ulusal umutlarını boğup savaşı TC lehine bitirme düşleri kuruyorlar. PKK önderliğinde sürdürülen ulusal başkaldırı da Kürt halkının direnişi boyutlanarak sürüyor. Faşist Türk devleti savaşı kanıksatarak toplu cinayetleri, ulusal soykırımı gözlerden kaçırma çabasında. Bu nedenle cephe gerisinde de faşist terörü boyutlandırarak Türk halkına, Türk işçi sınıfına ve çeşitli milliyetlerden emekçilere gözdağı veriyorlar. Sokak cinayetleri, yargısız infazlar, kayıplar, faili meçhul(!) cinayetler, cezaevlerinde sürdürülen faşist baskılar ülkenin gündeminde önemli yerler tuttu.

1996'nın önemli olaylarından biri, cezaevlerinde sürdürülen baskılar ve bu baskılar karşısında devrimci güçlerin geliştirdikleri açlık ve ölüm orucu eylemleri oldu. Bir yanda faşist baskıların her türlü insani değerleri altüst ederek pervasızlaştığı gerici dünyanın çıkmazı, öte yanda inancın ve iradenin muazzam boyutlara ulaştığı bir kararlılık örneği. Açlık ve ölüm orucu direnişinin kazananları devrimcilerdi. 1996'da direnişleriyle yüreklerimizde ölümsüzleşenleri selamlıyoruz.

1996, işçi sınıfı ve emekçiler için yine bir kıskaç yılı oldu. Ekonomik çıkmazda bulunan egemen güçler bunun tüm faturasını yine çalışanların sırtına yüklediler. Yaşam pahalılığı, enflasyon yine hat safhada. Adil düzen, adil bölüşüm yutturmacasıyla hükümet olan Refahyol'un çalışanlara sağladığı en kolay geçim yolu, kader bu deyip avuç açmayı önermesi oldu. Ucuzlayan tek şey ise takke ve takunya! Bu dünyada kendilerine lüks yaşamayı, bolluk içinde yüzmeyi tanrının lütfu sayan sarıklı din bezirganları, çalışanlara öteki dünyada cennet vaadetmektedirler. *"Yeterki susun ve kaderinize boyun eğin ey ümmeti muhammet!"*

Bütün bunlara karşı işçi sınıfı ve tüm emekçilerin mücadelesi yükselerek sürdü. Başta sanayi kentleri olmak üzere ülkenin pek çok kentinde tüm emekçiler düzenledikleri toplumsal mitinglerde onbinleri biraraya getirerek kokuşmuş düzene olan öfkelerini haykırdılar. Yürüyüşleri zorla bastırma çabaları her seferinde boşa çıkarıldı. Baskı, mücadelenin boyutlanarak sürmesini önleyemedi. Zaten önleyemez de! Yeter ki, işçi sınıfı kararlı mücadelenin bilincine varsın!

1996'nın önemli olaylarından bir bölümü de üniversitelerde yaşandı. 12 Eylül askeri faşist diktatörlüğünün adeta sıfırladığı eğitim politikasının üniversitelerde ulaştığı boyut sonuçta patlak verdi. Üniversitelerde yükselen devrimci demokratik mücadele 1997'de de yükselerek sürecek görünüyor. Demokratik üniversite, demokratik eğitim talepleriyle seslerini yükselten devrimci öğrencilerin karşısına faşist Türk polisinin yanında çok tanıdık olduğumuz yeni saldırganlar da dikildi. Elleri silahlı, satırlı, ağızları salyalı bu saldırganlar, Beyazıt Meydanı'nda devrimcileri katleden, Ankara-Bahçelievler'de yedi TİP'liyi katleden, Maraş'ta, Sivas'ta, Çorum'da ve daha ülkenin pek çok yerinde yüzlerce insanı katleden devletin sivil uzantıları, MHP ve Ülkü Ocaklı sivil faşistlerdi. Kuzey Kürdistan-Türkiye emekçileri Türkeş, Çatlı, Çakıcı, Ağansoy, Ağca adlarından çok iyi tanıyor bunları...

Çeşitli milliyetlerden kadın ve erkek işçiler, emekçiler, yoldaşlar!

1996'nın göz doldurur en önemli olaylarından biri, hiç kuşkusuz faşist devlet örgütlenmesi içinde ortaya çıkan cinayet çetelerinin devlet cephesinde yarattığı sıkıntılardı. Devrimciler için sürpriz olmayan bu gelişme, geniş toplum kesimleri için bir şok etkisi yarattı. Devrimcilerin yıllarca söylediği bu çarpıcı gerçek, Söylemezler çetesiyle başlayıp, Susurluk'ta bir kamyonun, adeta düzene çarpmasıyla ortaya çıkardığı gerçekler, düzeni silkeledi. Devlet baba diye toplumbilincine şırınga edilen bu baskı ve şiddet aracının tepeden tırnağa cinayet ve soygun çeteleriyle örülü olduğu anlaşıldı. Parlamentodan yargıya, faşist Türk ordusundan, faşist polisin en küçük birimine, Özel Tim güçlerinden MİT'e kadar bütün devlet çarkının, kumarcı, eroinci, cinayet katilleri tarafından idare edildiği, devletin en üst kademelerinden özel görevler alarak cinayetler işledikleri, devlet yetkisiyle kumarhane işletip uyuşturucu pazarladıkları anlaşıldı. Yani devletin söylendiği gibi "baba" olmadığı, cinayet, uyuşturucu ve kumar çetelerinin bir bileşimi olduğu anlaşıldı. Halkı soyma yarışında boğuşan egemen güçlerin kafalarına Susurluk'ta bir kamyon çarpınca beyinlerindeki ve yüreklerindeki tüm çirkinlikler ortaya çıktı. Korkuya kapılan egemen güçler, uşaklarını Çankaya Zirvesi'nde

SÜREKLİ AYDINLIK İÇİN DEVRİM

biraraya getirerek devletin "baba"lık yanını kurtarmaya çalışıyorlar.

İşçiler, emekçiler, devrimciler, kadın ve erkek yoldaşlar!

Ne yazık ki, egemen güçlerin en zayıf oldukları böyle bir anda bile devrimci güçler hâlâ örgütlülüğün uzağında. İşçi sınıfı Marksist-Leninist örgütlülükten yoksun olduğu için gündemi kendi çıkarları doğrultusunda etkileme şansını yakalayamıyor. Devrimciler kendi içlerindeki sorunlarla uğraşıyorlar. Marksist-Leninist, BOLŞEVİK örgütlülük ise son derece cılız. İşçi sınıfı ve onun bilimi Sosyalizm hâlâ farklı rotalarda yürüyor. İşte, onun içindir ki; kurtuluşun için, işçi sınıfı hareketiyle Sosyalizmi birleştirme mücadelesine omuz ver!

1996'da yaşanan tüm bu olaylar daha da boyutlanarak 1997'de de sürecek. Görev; sınıfı kendi bilinci önderliğinde, Bolşevik saflarda örgütlemek ve barışın, dostluğun, paylaşımın, sevginin egemen olacağı bir dünyanın, yeni dünyanın sahipleri olarak egemenlerin karşısına dikilmek. İşte bunun için, görev BOLŞEVİK saflarda örgütlenmektir!

Görev, tüm bu yolsuzlukların, sefaletin, faili meçhul(!) cinayetlerin ve baskıların kökünü kazımak için, faşist diktatörlüğü BOLŞEVİK PARTİ önderliğinde demokratik devrimle yıkıp, Sosyalizmin yolunu açmaktır.

Onun için çağrımız şu: Tüm işçi ve emekçiler, öğrenciler, köylüler BOLŞEVİK PARTİ saflarına! İşçi sınıfının biricik teminatı BOLŞEVİK PARTİ'dir! Kurtuluş devrimde! Sosyalizm'de! Komünizm'de!

- **Ya barbarlık, ya Sosyalizm!**
- **Kahrolsun Türk devleti!**

28.12.1996

BOLŞEVİK PARTİ
Marmara Bölgesi

Türk-İş mitingi üzerine...

Türk-İş'in "Türkiye'ye sahip çık, demokratikleşme için mücadele et!" mitingine yaklaşık 200 bin kişi katıldı.

Kitle, sabahın erken saatlerinden itibaren Hipodrom ve Eski Terminal civarında toplanmaya başladı. Cumartesi gecesinden itibaren Ankara'ya gelen tüm yolları tutan ve araçlarda arama yapan faşist polis, mitingin yapıldığı Kızılay'ın dörtbir tarafını ve yürüyüş güzergahını da abluka altına almıştı. Özellikle Ankara Adliyesi ile Ankara Radyosu önünde büyük bir polis yığınağı vardı. KESK eyleminde kitleye saldırarak onlarca insanı döven ve gözaltına alan polis, yine aynı noktayı seçerek her an bir provokasyon yaratma çabası içindeydi. Polis, yürüyüşe katı-

lanları tek tek arayarak kimi kişilere ve gruplara saldırıyordu. Haklar ve Özgürlükler Platformu imzalı bildiri dağıtan bir kişi gözaltına alındı. Hipodrom'dan Kızılay'a doğru yürüyen kortejin başında Türk-İş pankartı ve Türk-İş ağası Bayram Meral ve diğer sendika ağaları yeralırken hemen arkasından büyük bir Türk bayrağı taşınıyordu. Bunların ardından, ellerinde Türk bayrağı bulunan ve "Dağ başını duman almış" marşını söyleyen Yol-İş, Türk Metal, Tez-İş, Genel Maden-İş... yürüyordu.

Bu arada kortejin ön sıralarında yer alma konusunda bazı sürtüşmeler oldu. Türk-İş'in polisle anlaştığı anlaşılıyordu; sık sık anonslarda, "malum örgütler" olarak tanımlanan sol dergi ve çevrelerine mümkün olduğunca gözaçtırmamaya ve hatta miting alanına sokmamaya yönelik propaganda yapılıyordu. Bunun bir sonucu olarak da TRT önünde barikat kuran faşist polis, öğrencilere ve sol dergilere saldırdı. Bu arada Türk Metal, Tez-İş, vb. pankartları arkasında yürüyen gruplar, sol kesimi kastederek "Bu teröristleri içimizden atın!", "Polise uzanan eller kırılsın!", "Ezan susmaz, vatan bölünmez!" vb. sloganlar atarak elleriyle bozkurt işaretleri yapıyorlardı. Birtakım muhalif sendikalar ise, "İşçi-memur elele, genel greve!", "Emekçiler değil, çeteler yargılansın!", vb. sloganlar attılar. Mitinge KESK, HADEP, ÖDP, EMEP, SİP, İP, Alınteri, Kaldıraç, Atılım, Haklar ve Özgürlükler Platformu gibi parti ve dergiler de katılmışlardı. Bunlar da "Susma, sustukça sıra sana gelecek!", "Yaşasın halkların kardeşliği!" vb. sloganlarını cılız bir şekilde atıyorlardı. Alana esas hakim olan sağ görüşlü örgütlerdi.

Miting, saat 12'de İstiklal Marşı ve "Senin için ölürüm Türkiyem" adlı türküyle başladı. Daha sonra kürsüye Bayram Meral çıkarak, "Ankara'da Cumhurbaşkanı var, Başbakan var ama Türk-İş de var dedirtiriz" diyerek yeni bir parti kuracaklarını kitleye duyurmaya çalıştı. Daha sonra işçilere "Türk-İş nerede, biz oradayız!" gibi sloganlar attırarak mitingin bittiğini söyledi. Mitingte sol kesime, demokratik kitle örgütlerine söz hakkı verilmedi.

Bir Bolşevik Partizan okuru. ▲

Uğur Mumcu katledilişinin 4. yılında anıldı!

23 Ocak günü, CHP'nin örgütlediği ve DİSK gibi bazı sendika ve sivil toplum örgütlerinin destek verdiği miting, Taksim Alanı'nda saat 12.00'de başladı.

Başlangıçta çok az kitlenin katıldığı eylem, yürüyüş başladıktan sonra yeni katılımlarla giderek kitleselleşti. İlk başta 500 dolayında olan kitle sayısı eylem sonuna doğru giderek 1000 kişiye yaklaştı. Bu, kendisine halkın sesi diyen bazı radyolar tarafından 4 bin olarak propaganda edildi. Abartının bu kadarı çok fazlaydı.

Bu eyleme katılmakla esasta durumu izlemek istedik. CHP, DYP ile olan koalisyon ortaklığından sonra kitleler nezdinde epeyce güç kaybına uğramıştı. Böylesi bir mitingle yeniden alternatif olmanın hesapları güdülüyordu.

Bunu, mitinge katılan çok sayıda CHP'li olmayan insan da gördü. Eylemde bolca demokrasiden, insan haklarından bahsedildi. Sanki en son koalisyon hükümeti döneminde gerek Kuzey Kürdistan'da, gerekse İstanbul gibi metropollerde sokak infazları, yargısız infazlar, toplu katliamlar, gözaltında kaybetmelerde onların parmağı yokmuş; sanki suç ortağı onlar değilmiş gibi propaganda yaptılar.

Uğur Mumcu'nun antiemperyalistliği, Atatürkçülüğü, demokrasi savunuculuğu, gericiliğe karşı yılmaz mücadelesi anlatıla anlatıla bitirilemiyordu. Uğur Mumcu'nun teröre karşıtlığı da bolca anlatılıyordu. Sanki terörü estiren devlet değil de, ulusal bağımsızlık için savaşan Kürt ulusudur, ya da özgürlük ve eşitlik için mücadele eden işçi sınıfı ve emekçi yığınların mücadelesidir... Uğur Mumcu'nun devletle işbirliği, onun faşist devleti yıllarca aklaması gözlerden gizleniyordu. Onun faşist devletin belli aşırılıklarına karşı çıkması, onun yılmaz demokrasi savunuculuğu yaptığı anlamına hiç gelmiyor... Onun şoven devlet politikasını savunması, Kürt ulusunun bağımsızlık savaşının karşısında devletin safında yeralması gizleniyordu...Eylemin genel içeriği bu çerçevedeydi!

Bunun ötesinde eylemde eski solculardan bazıları ve belirli insanlar şu sloganları da attılar: "Faşizme karşı omuz omuza!" Bu slogan bir iki kere atıldıktan sonra; "Faşizme ölüm tek yol devrim!" sloganını attık, tek başımıza kalma pahasına, ama çevremizdekilerden destek gördük. Bu sloganı da atanlar çıkıyor dercesine, özellikle Marmara Üniversitesi öğrenci derneğinden bazı gençler tarafından "Katiller bulunsun, hesap sorulsun!" sloganı atıldığı yerde, "Uğur'un katili faşist devlettir!" sloganını attık. "Susma sustukça sıra sana gelecek!", "Savaşa değil, öğretime bütçe ayrılsın!" "Çeteler mecliste, öğrenciler hapiste!" vb.

İstanbul Demokratik Lise Birliği'nden gençler de eyleme katıldılar. Bunlar bir bildiri dağıttılar. Bu, dağıtılan tek bildiriydi.

Yürüyüş korteji Harbiye'deki Uğur Mumcu anıtının önünde durdu ve burada M. Kemal Atatürk, tüm devrim şehitleri ve basın şehitleri adına bir dakikalık saygı duruşundan sonra CHP propagandası yapıldı ve 13.30 civarında eylem sona erdi.

Bu eyleme katılanların büyük çoğunluğunu gençler oluşturmaktaydı.

CHP gibi karşıdevrimciliği defalarca tescillenmiş bir burjuva partisinin yeniden güç kazanarak yığınlar için umut haline gelmesi önlenebilir ve bu yapılmak zorundadır. Bunların devrimin yolunu kapamaları yapılacak çalışmalarla engellenmelidir.

23.01.1997 ▲

İstanbul'dan bir
Bolşevik Partizan okuru.

Konut sorununda yaşanan bir dram!

Kleinwalsertal'a bağlı Riezlern köyünde, uzun yıllar aynı patronun pansiyon ve çiftliğinde çalışan Türkiyeli bir aile, patronun işten çıkarmasıyla birlikte evden de çıkarılmak istenir. Türkiyeli aile ev aramasına rağmen bulamaz. Avusturya kanunları patronun çıkarınadır. Mahkeme kararıyla 8 Ocak 1997'de evden kesin çıkması istenir. Türkiyeli aile, burjuvazi belki insafa gelir, bize acır ve bu kışta belki evden çıkarmaz diye eve kapanır. Çocuklarını ve eşini rehin aldığı söylenen adam, elde tüfek kapıları kilitler. Bu durumu gören ev sahibi patron, emperyalist Avusturya devletinin jandarmasını ve belediyenin araçlarını evin önüne yığır. Bu da yetmez, Viyana'dan yetiştirilmiş uzman komandolar helikopterlerle olay yerine taşınır. 9 Ocak günü 1.45'te komandoların eve yaptıkları baskınla aile teslim alınır. Artık patron, işçisinden evini "temizlemiştir". Türkiyeli bu ailenin dramını seyretmeye TC'nin Bregenz Başkonsolosu ve Çalışma Ateşesi de gelmiştir. Şimdiye değin yabancılar yasasına karşı, konut sorunu, işsizlik vb. konularda hiç görülmeyen ve kılını kıpırdatmayan TC'nin temsilcileri, Avusturyalı yetkililere yardımcı olmak, yol göstermek amacıyla oradaydılar.

İşçiler, emekçiler!... Bu aile Türkiye'den bizim gibi işsiz, evsiz ve aç kalmaktan korktuğu için Avusturya'ya geldi. Faşist TC'nin işçiye, yoksul köylüye, emekçiye düşman uygulamalarından bıktığı ve asalak faşist TC'den umudunu yitirdiğinden buraya geldi. Belki Avusturya'da insanca bir yaşam vardır, işçilere de değer veriliyordur, iş gücümü daha iyi koşullarda pazarlayabilirim umuduyla buraya geldi. Geldiğinde emperyalizme bağımlı burjuva devletle emperyalist devlet arasındaki farkı da gördü. TC de geçen günlerini düşünüp, sevindiği de olmuştur. Ne zaman patronun kendisine ihtiyacı kalmaz, evden de çıkartır, işte o zaman burada bulunduğundan sevindiğine pişman olur. Karamsar bir şekilde, kendi başına, umutsuzca, gelişigüzel "silahlı mücadele" eder. Biz işçiler şunu iyi bilmeliyiz ki, emperyalist devletlerde de işçilerin iş, konut, vb. sorunları vardır. Bu sorunların olmaması için, üretim araçlarının kamulaştırıldığı, üretimin kâr amacıyla değil, insanların ihtiyacı için üretim yapıldığı, kendi sosyalist devletimizi kurmalıyız. Ama bunun için ilk adım olarak Avusturya Bolşevik Partisi'ni inşa etmek için çalışmak gerekir. Bu görev, Avusturya'da yaşayan sınıf bilinçli işçilerindir. Bunun için bıkmadan, usunmadan çalışalım. Ancak, bu Bolşevik Parti önderliğinde, Avusturya emperyalist devleti devrimle yıkıldığında, konut sorununda da yaşanan benzeri dramlar olmayacaktır.

- Konut hakkı insan hakkıdır!
- Kahrolsun Avusturya emperyalist devleti!
- Ya barbarlık, ya Sosyalizm!

15.1.1997 ▲

Vorarlberg BOLŞEVİK PARTİZAN taraftarları.

KOMÜNİST KADIN HAREKETİ İÇİN İLERİ!

BOLŞEVİK PARTİZAN